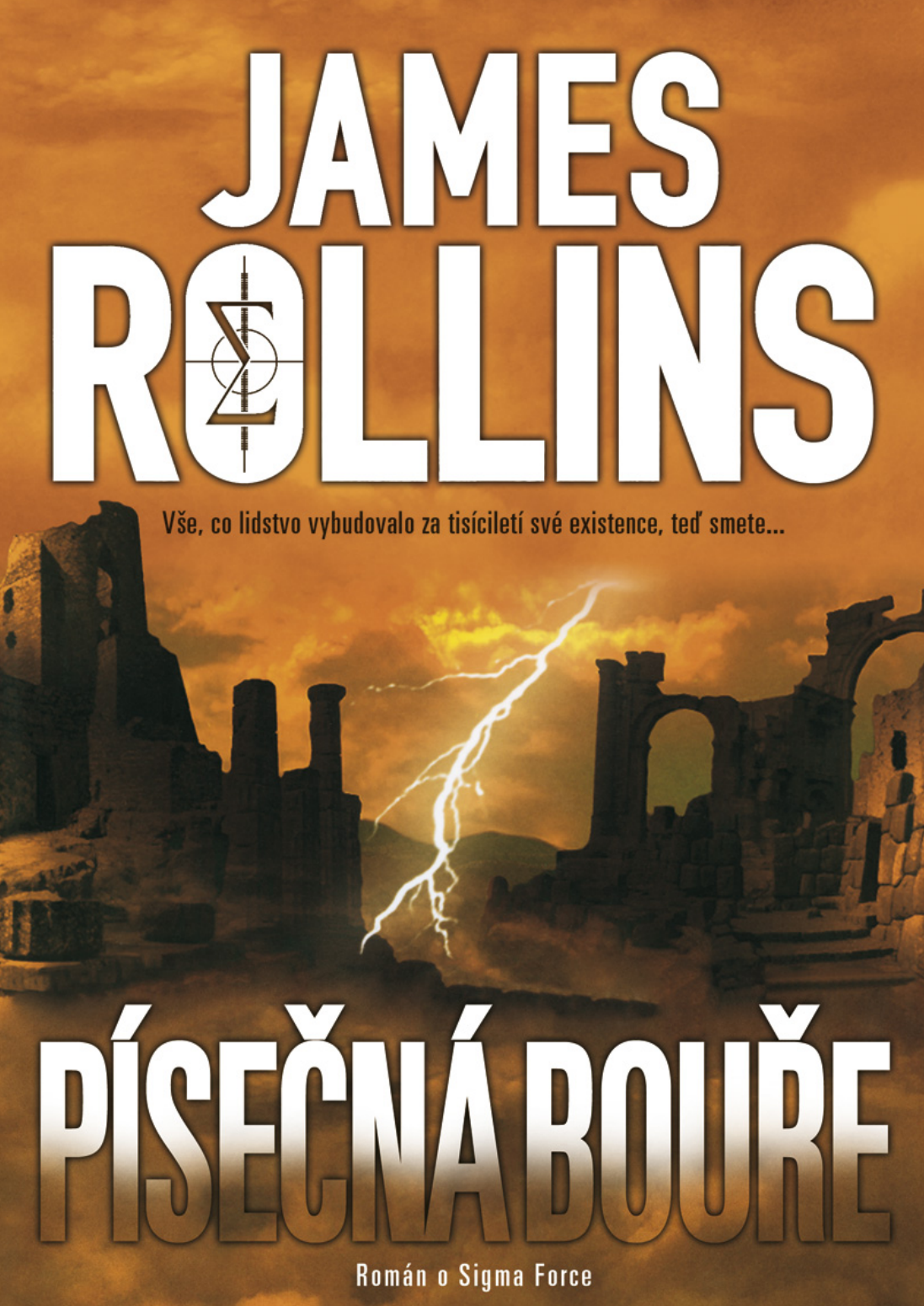

JAMES ROLLINS

The background of the entire cover is a dramatic, apocalyptic scene. It depicts the ruins of ancient stone structures, including columns and arches, under a turbulent orange and yellow sky. A bright, jagged lightning bolt strikes down from the clouds in the center. The overall mood is one of destruction and mystery.

Vše, co lidstvo vybudovalo za tisíciletí své existence, teď smete...

PÍSEČNÁ BOUŘE

Román o Sigma Force

PÍSEČNÁ BOUŘE

JAMES ROLLINS

PÍSEČNÁ BOUŘE

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2004 by Jim Czajkowski

All rights reserved.

Z anglického originálu *Sandstorm*

(Published in HarperColins *Publishers*)

přeložil © 2006, 2014 Zdík Dušek

Redakce textu: Milan Soška

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-175-0

Pro Katherine, Adrienne a R. J.,
novou generaci

PODĚKOVÁNÍ

VYUŽÍVÁM schopností až příliš mnoha lidí. Zaprvé musím ocenit a vyjádřit obdiv Carolyn McCrayové za její neutuchající přátelství a rady, kterými mě provázela od prvního do posledního slova... i mimo knihu. Stevu Preyovi patří dík za namáhavou podrobnou pomoc se zápletkou, logistikou, výtvarnou částí knihy a za rozumné kritické připomínky. Jeho ženě Judy Preyové pak za to, jak nás dokázala trpělivě snášet a plnit zoufalá přání na poslední chvíli, kterými jsem ji okrádal o čas. Stejněmu nezměrnému úsilí více než úspěšně čelila Penny Hillová (samozřejmě s pomocí Bernieho a Kurta). Za pomoc s detaily musím poděkovat Jasonu R. Mancinimu, hlavnímu badateli v muzeu Mashantucket Pequot. Za pomoc s cizími jazyky vděčím Diane Daiglové a Davidu Evansovi. Tato kniha by se nikdy nestala tím, čím je, kdyby nebylo mých hlavních poradců, kteří mě pravidelně kritizovali. Jejich jména uvádím bez jakéhokoli pořadí: Chris Crowe, Michael Gallowglas, Lee Garrett, David Murray, Dennis Grayson, Dave Meek, Royale Adams, Jane O'Rivaová, Kathy Duartová, Steve Cooper, Susan Tunisová a Caroline Williamsová. U mapy, kterou jsem v knize použil, musím uvést zdroj: *The CIA World Factbook 2000*. Nakonec děkuji čtyřem lidem, kteří mě nikdy nepřestali věrně podporovat: své editorce Lysse Keuschové, svým agentům Russu Galenovi a Danny Barorovi, a svému publicistovi Jimu Davisovi. A jako vždy, všechny případné chyby a omyly ve faktografii nebo některých detailech padají výhradně na mou hlavu.

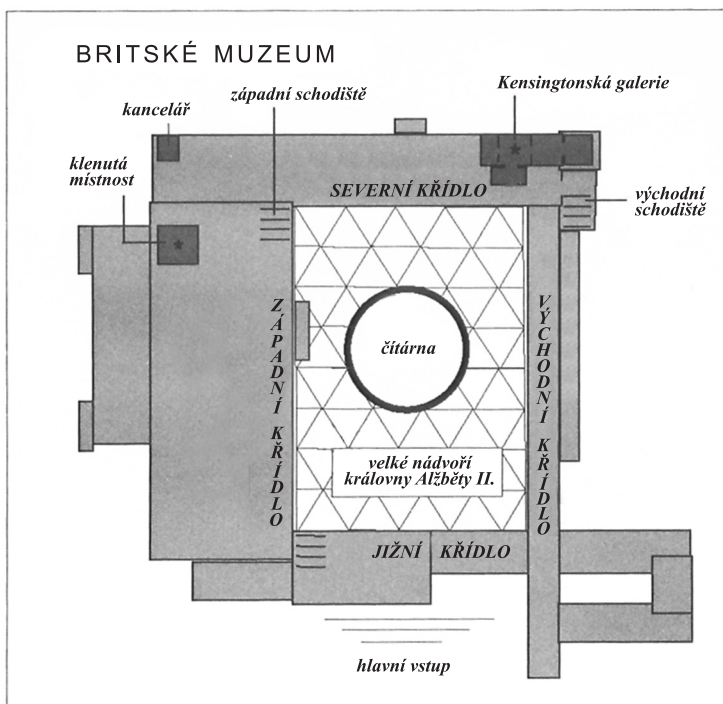
Složka s mapami

MINISTERSTVO OBRANY, KÓD:

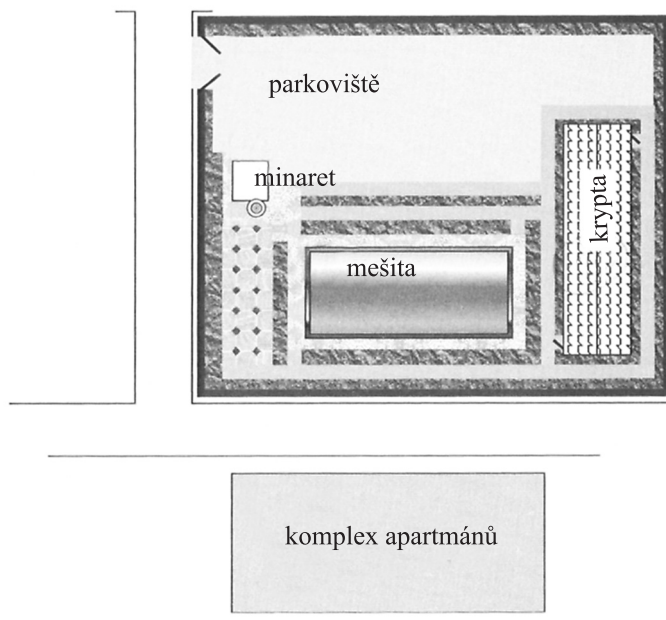
ALFA42 – PCR

SIGMA FORCE

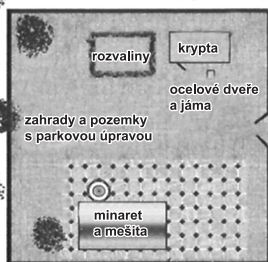
BRITSKÉ MUZEUM

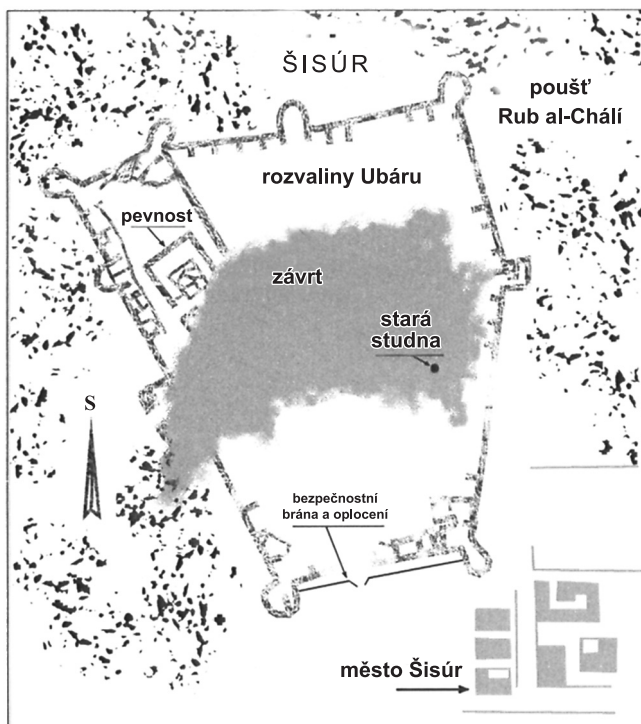
HROBKA NABÍ IMRÁNA

AJÚBOVA HROBKA

parkoviště

1. ČÁST

BOUŘE

X Y ☐ 7 k z (x x o (v

1. kapitola

OHĚŇ A DÉŠŤ

0Y)3|ħŁđ|(ħYŁ

14. LISTOPADU, 1:33 RÁNO

BRITSKÉ MUZEUM

LONDÝN, ANGLIE

HARRY MASTERSON bude za třináct minut po smrti.

Kdyby to věděl, vykouril by svou poslední cigaretu až k filtru. Takhle ji ale uhasil už po třech šlucích a máváním ruky rozehnal oblak dýmu, který se mu vytvořil kolem obličeje. Jestliže by ho přistihli, jak kouří mimo odpočinkovou místnost pro hlídače, ten parchant Fleming, šéf bezpečnostní služby muzea, by ho určitě sjel. Už tak měl Harry plno problémů poté, co minulý týden nastoupil do služby s dvouhodinovým zpožděním.

Potichu zaklel a uložil si uhašený nedopalek do kapsy. Dokouří si to při další pauze... jestli tedy tuhle noc vůbec budou mít nějakou pauzu.

Cihlovými zdmi otřáslo zaburácení hromu. Zimní bouře udeřila těsně po půlnoci hlučnou salvou krupobití, kterou následoval přívalový déšť, jenž hrozil, že spláchne celý Londýn do Temže. Po obloze tancovaly klikaté, rozvětvené blesky, které se táhly od jednoho obzoru k druhému. Podle předpovědi počasí se jednalo o jednu z nejsilnějších bouří za více než desetiletí. V polovině města vypadla díky efektnímu ostřelování blesků dodávka proudu.

A vzhledem k tomu, že Harry byl od přírody smolař, proud samozřejmě vypadl právě v *jeho* polovině města, včetně budovy Britského muzea na Great Russell Street. I když tu byly záložní generátory, pro zvýšenou ochranu majetku muzea sem byl povolán celý bezpečnostní tým. Jednotliví členové budou přicházet během následující půlhodiny. Harry, který měl té noci službu, byl počátkem výpadku na svém místě. A i když kame-

rová ostraha fungovala na záložní energetickou síť, dostal od Fleminga spolu s celou směnou příkaz, aby okamžitě začali procházet čtyři kilometry muzejních chodeb.

To znamenalo, že se museli rozdělit.

Harry pozvedl baterku a namířil ji do chodby před sebou. Tyhle noční obchůzky nenáviděl. Celé muzeum bylo ponořeno do přitmy a jediné světlo pocházelo z lamp pouličního osvětlení za okny. Jenže teď zhasly díky výpadku proudu i ty. Muzeum tak potměnělo do reje strašidelných stínů, přerušovaného místy ostrůvkem karmínové záře vydávané nízkonapětovými bezpečnostními svítilnami.

Harry potřeboval několik šluků nikotinu, aby uklidnil nervy, ale teď už to nemohl déle odkládat. Protože měl z mužů na noční směně nejnižší postavení, poslali ho na prohlídku chodeb severního křídla, které bylo nejdál od jejich podzemního stanoviště. Ale to neznamenal, že si to nemohl trochu zkrátit. Otočil se k dlouhé chodbě zády a prošel dveřmi na Velké nádvoří královny Alžběty II.

Tento centrální dvouakrový dvůr byl obklopen čtyřmi křídly Britského muzea. Ve středu nádvoří čněla kruhová čítárna s měděnou kupolí, jedna z nejvybranějších knihoven na světě. Nahoře celé dva akry plochy překrývala gigantická geodetická střecha, navržená firmou Foster and Partners, která tak vytvářela největší kryté nádvoří v Evropě.

Harry si odemkl a vstoupil do ohromného prostoru. Stejně jako samo muzeum, i nádvoří se nořilo do tmy. Vysoko nad hlavou bušil do skleněné střechy déšť. I tak se ale Harryho kroky hlasitě rozléhaly. Oblohu rozťal další blesk. Střecha, rozdělená na tisíc trojúhelníkových desek, se na oslepující okamžik rozzářila. Pak muzeum opět přikryla tma, ve které bylo slyšet jen bubnování deště.

Následovalo zadunění hromu, které Harrymu rozechvělo hrudní kost. I střecha se otřásla. Harry se instinktivně příkrčil v obavě, že ho celá stavba zavalí.

S elektrickou svítilnou namířenou kupředu přešel dvůr směrem k severnímu křídlu. Když obcházel čítárnu, na nebi vyšlehl další blesk, který na několik vteřin ozářil celý prostor nádvoří. Jakoby odkud se na moment objevily obří sochy, jinak ponořené do tmy. Za sochou z Velikonočního ostrova stál *Lev z Knidosu*. Jakmile blesk pohasl, tyto nehybné strážce opět pohltila temnota.

Harrymu přejel mráz po zádech a cítil, jak mu naskočila husí kůže na rukách.

Zrychlil krok. Neustále si sám pro sebe klel: „Zatracený rozlámaný šutráký...“ Jeho litanie mu pomáhala, aby se uklidnil.

Došel ke dveřím severního křídla a vstoupil dovnitř. Uvítala ho známá směs zatuchliny a čpavku. Byl rád, že má kolem sebe zase pevné zdi. Přejel kuzelem svítilny po dlouhé chodbě. Zdálo se, že tu nic nechybí, ale musel ještě zkontrolovat všechny zdejší galerie. Rychle si to spočítal. Jestli si pospíší, mohl by dokončit obchůzku tak, aby si ještě stihl rychle zakouřit. S příslibem nikotinu se vydal chodbou za světlem své baterky, které ho předcházelo.

Severní křídlo se po dobu oslav výročí založení muzea stalo jeho domovem hlavní chlouby, etnografické sbírky obsahující kompletní přehled toho, co lidstvo všech dob a všech kultur vytvořilo. Byla tu třeba egyptská galerie s mumii a sarkofágy. Harry spěšně pokračoval v obhlídce a v duchu si odškrtoval jednotlivé galerie: keltská, byzantská, ruská, čínská. Každá z nich byla uzavřena bezpečnostní bránou, která po výpadku proudu sjela automaticky dolů.

Konečně se mu před očima objevil konec chodby.

Většina sbírek v galeriích sem byla jen dočasně zapůjčena na oslavu výročí z „Museum of Mankind“. Poslední galerie tu ale byla tak dlouho, kam až sahala Harryho paměť. Byly v ní arabské sbírky muzea, předměty nevyčíslitelné hodnoty pocházející ze starověku a středověku Arabského poloostrova. Galerii sponzorovala jedna rodina, která zbohatla na obchodu s ropou právě v této oblasti. Dary, které umožňovaly, aby se galerie stala trvalou součástí Britského muzea, údajně dosahovaly částky pět milionů liber ročně.

Člověk musí takovou štedrost obdivovat.

Nebo taky ne.

Harry znechuceně odfrkl nad tak pošetilým vyhazováním peněz a posvít si na mosaznou destičku nad vstupem, v níž byl vyryt nápis: KENSINGTONSKÁ GALERIE. Taky byla známa pod označením „Podkroví té mrchy“.

Harry se sice nikdy s lady Kensingtonovou nesetkal, ale z rozhovorů se zaměstnanci věděl, že jakékoliv drobné zanedbání týkající se galerie – prach na skříní, skvrna na informačních cedulích, chybné postavení nějaké starožitnosti – měly za následek nejpřísnější pokárání. Galerie byla jejím osobním zamilovaným projektem a nikdo nemohl odolávat jejímu hněvu, který za sebou nechával propuštěné zaměstnance, což se nevyhnulo dokonce ani bývalému řediteli.

Právě tato okolnost Harryho zdržela před vchodem do galerie o něco déle. Přejížděl světelným kuželem baterky po vstupní místnosti s daleko větší pozorností. Ale i tady bylo všechno v pořádku.

Když se otáčel, přilákal jeho pozornost náhlý pohyb.

Ztuhl se svítilnou namířenou do dveří.

Hluboko v Kensingtonské galerii, v jedné z jejích nejvzdálenějších místností, se pomalu pohybovala namodralá záře, kolem níž se přitom přesunovaly stíny.

Další svítilna... v galerii někdo je...

Harry cítil, jak mu srdce buší až v krku. Vloupaní. Opřel se o vedlejší stěnu. Prsty sáhl po vysílačce. Mezi stěnami muzea se opět ozvalo zaračocení hromu, zvukné a dunivé.

Palcem zmáčkl tlačítko vysílačky. „V severním křídle mám pravděpodobně vetřelce. Jak mám postupovat?“

Čekal na odpověď vedoucího směny. Gene Johnson je možná diletant, ale taky bývalý důstojník RAF. Ten by měl vědět, co dál.

Na jeho volání odpověděl mužský hlas, ale díky rušení elektrickými výboji bouře většina slov zanikla v nesrozumitelném hučení. „...pravděpodobně... jsi si jistý?... počkej dokud... jsou brány zavřené?“

Harry se ohlédl na spuštěné bezpečnostní brány. Samozřejmě měl zkontrolovat, jestli nejsou poškozeny. Do každé galerie vedl z chodby jen jediný vchod. Další přístupovou cestu představovala vysoká okna, ale ta byla napojena na poplašný systém pro případ násilného vniknutí. A i když bouře vyřadila hlavní zdroj energie, záložní generátory udržovaly bezpečnostní síť v provozu. V hlavní místnosti bezpečnostní služby se neozval žádný alarm.

Harry si představil, jak Johnson přepíná jednotlivé kamery v tomto křídle a blíží se ke Kensingtonské galerii. Riskoval další pohled do pěti místností galerie. Záře se držela v zadních místnostech. Zdálo se, že postupuje nazdařbůh a bezstarostně, nikoliv cílevědomě, jak by se dalo čekat od zloděje. Rychle zkontroloval bezpečnostní bránu. Na elektronickém zámku svítilo zelené světlo. Tudy se dovnitř nikdo dostat nemohl.

Díval se na tu záři. Třeba se tak jenom odráží světla projíždějících aut.

Johnsonův hlas ve vysílačce, opět přerušovaný, ho polekal: „*Na videokamerách není nic vi... Kamera pět je mimo provoz. Zůstaň na místě... ostatní už jsou na cestě.*“ Zbývající slova se ztratila v éteru, zkomolená bouří.

Harry stál vedle brány. Mířili sem další hlídači. Co když to není vetřelec? Co když to jsou opravdu jen světla aut, která pronikají dovnitř někte-

rým z oken? Už tak to měl u Fleminga nahnuté. Ještě mu scházelo, aby ze sebe udělal hlupáka.

Dospěl k rozhodnutí a pozvedl svítilnu. „Vy tam!“ zaječel. Měl v úmyslu, aby jeho hlas zněl rozhodně, ale slova z něj vyšla spíš jako pronikavé zakňučení.

V pohybujícím se světle nenastala žádná změna. Zdálo se, že má namířeno ještě hlouběji do útrob galerie – ale nejednalo se o žádný panický útěk, spíše o pomalé loudání pryč. Žádný zloděj by nemohl být tak chladnokrevný.

Harry přešel k elektronickému zámku brány a otevřel jej svým klíčem. Magnetické západky se uvolnily. Trochu povytáhl mříž, aby pod ní prolezl, a vstoupil do první místnosti. Narovnal se a opět zvedl baterku. Odmítl se nechat zahanbit svou momentální panikou. Měl toho zjistit víc, než vyvolal poplach.

Ale už se stalo. Nejlepší, co teď mohl udělat, bylo pokusit se aspoň trochu si zachránit tvář tím, že tu záhadu vyřeší sám.

Pro všechny případy znovu vykřikl: „Tady je ochranka! Nehýbejte se!“

Jeho výkřik neměl žádný účinek. Záře pokračovala ve svém neměnném, klikatém pohybu galerií.

Ohlédl se zpátky k bráně do chodby. Ostatní tu budou za necelou minutu. „K čertu s tím,“ zahučel si pro sebe. Rychle se vydal do galerie za světlem, rozhodnut, že přijde na kloub tomu, co je způsobuje, ještě předtím, než dorazí posily.

Sotva se koutkem oka mrkl na poklady nadčasového významu a nevyčísitelné ceny: skleněné vitríny s hliněnými tabulkami asyrského krále Aššurbanipala, mohutné pískovcové sochy datované do časů, kdy ještě neexistovala Persie, meče a zbraně všech možných období, fénické plastiky ze slonoviny zobrazující dávné krále a královny, a dokonce tu bylo i první vydání *Pohádek tisíce a jedné noci* pod původním názvem *Orientální moralista*.

Harry pokračoval místnostmi kupředu a míjel jednotlivé dynastie – od časů křížových výprav k narození Krista, od slávy Alexandra Velikého po časy krále Šalomouna a královny ze Sáby.

Konečně dorazil do poslední místnosti, jedné z největších. Obsahovala předměty, které by zajímaly spíše přírodovědce: vzácné drahokamy a šperky, fosilizované zbytky, neolitické nářadí z celé oblasti.

Harry okamžitě spatřil zdroj té záře. Ve středu klenuté místnosti se líně vznášela půlmetrová koule modrého světla. Mihotala se a vypadalo to, jako kdyby se po jejím povrchu přelévaly plamínky duhově modrého oleje.

Zatímco Harry přihlížel, koule prošla jednou skleněnou skříní, jako kdyby to byl vzduch. Užasle stál a zíral. Ucítíl sírový zápach, který zjevně vycházel z té koule blankytně modrého světla.

Koule prošla jednou bezpečnostní svítlnou a s prasknutím ji zkratovala. Ten zvuk Harryho vylekal, takže o krok ustoupil. Stejný osud určitě potkal i kameru číslo pět ve vedlejší místnosti. Pohlédl ke zdejší kameře. Svítlo nad ní červené světélko. Pořád fungovala.

Jako kdyby si Johnson všiml jeho pohledu, znovu se ozval ve vysílačce. Z nějakého důvodu teď spojení nic nerušilo. „*Harry, možná bys měl tam odtud vypadnout.*“

Harry zůstal na místě, částečně ochromený strachem a částečně úžasem. Kromě toho ta věc pomalu plula od něj, směrem k temnému koutu místnosti.

Záře té koule osvětila hroudu kovu ve skleněné krychli. Byl to pořádný kus červeného železa velký jako klečící tele. Popiska udávala, že se jedná o velblouda. Podobnost s velbloudem byla sice přinejmenším poněkud vzdálená, ale Harry neměl náladu se nad tím zamýšlet. Ten předmět byl objeven v poušti.

Záře se nad železným velbloudem zastavila.

Harry opatrně ustoupil a zvedl svou vysílačku. „*Kristepane!*“

Blikající koule světla prošla sklem a usadila se na velbloudovi. Její záře pohasla tak rychle jako sfouknutá svíčka.

Náhlá tma Harryho na okamžik oslepila. Pozvedl svítlnu. Železný velbloud byl stále ve své skleněné krychli a zdálo se, že se nijak nezměnil. „*Je to pryč...*“

„*Jsi v pořádku?*“

„*Jo. Co to sakra bylo?*“

Johnsonovi zněl v hlase úžas: „*Řekl bych, že to byl kulový blesk! Slyšel jsem o něm od kámošů z vojenských letadel, kteří prolétávali bouřkovými mraky. Musela to ze sebe vyplivnout ta bouře. Ale sakra práce, že to bylo skvělé!*“

V každém případě to tu už není, pomyslel si Harry s povzdechem a zavrtěl hlavou. Ale ať už to bylo cokoliv, aspoň ho to uchránilo před posměchem kolegů.

Ruka s baterkou mu poklesla. Když se ale velbloud ocitl ve tmě, bylo najednou vidět, že pořád tmavorudě září.

„*A co to je, k čertu, teď?*“ zamumlal Harry a znovu uchopil vysílačku. Dostal silnou ránu statické elektřiny. Zaklel a protřepal si zasažené prsty. Zvedl vysílačku a promluvil do ní: „*Je tu něco divnýho. Nemyslím, že...*“

Železo zářilo čím dál víc. Harry upadl naznak. Z velblouda začalo stékat železo, které se rozpouštělo, jako kdyby bylo vystaveno kyselému dešti. Nebyl jediný, kdo si toho všiml.

Z vysílačky se ozvalo vyštěknutí: „*Harry, okamžitě tam odtud vypadni!*“

Harry se nehádal. Otočil se k útěku, ale bylo pozdě.

Skleněná schránka explodovala. Střepy ze mu zabodly do boku a jeden z nich mu rozřízl obličej. Sotva ale měl čas pocítit bolest, když ho zasáhla nemilosrdná vlna horka jako z vysoké pece, která v mžiku spálila všechny kyslík.

Otevřel ústa k výkřiku, který z nich nikdy nevyšel.

Následující výbuch zvedl Harryho z podlahy a mrštil jeho tělem přes galerii. Do bezpečnostní mříže narazily už jen planoucí kosti, které se smísily s roztavenou ocelovou bránou.

1:53 RÁNO

SAFIA AL-MÁZOVÁ se vzbudila a okamžitě ji přepadla naprostá panika. Ze všech stran zněly sirény. Po stěnách ložnice se míhala červená nouzová světla. Ochromila ji hrůza. Nemohla dýchat a na čele jí vyrazily kapky studeného potu z orosené z napnuté kůže. Prsty s drápy jí přitiskly příkrývku k hrdlu. Na okamžik uvízla s vytřeštěnými očima mezi přítomností a minulostí.

Houkání sirén, ozvěna střelby v dálce..., která se ale blížila, pak křik raněných a umírajících, a do toho její vlastní hlas, jímž se přidala do vravy bolesti a šoku...

Z ulice pod jejím bytem se ozýval hlas z megafonu: „Uvolněte průjezd technice! Všichni ustupte!“

Anglicky... ne arabsky, ani hebrejsky...

Kolem budovy projelo hluboké hučení a zmizelo v dálce.

Hlasy záchranářů z ulice ji definitivně vrátily do její postele a do přítomnosti. Byla v Londýně, ne v Tel Avivu. Ze rtů se jí vydralo dlouhé ulehčené vydechnutí. Do očí se jí nahrnuly slzy. Otřela je rozechvělými prsty.

Byl to jen nával paniky.

Posadila se zabalená do pokrývky a několikrát se zhluboka nadechla. Pořád jí bylo do pláče. Vždycky to bylo takové, říkala si, ale slova nepomáhala. Přitáhla si vlněnou deku k ramenům, měla zavřené oči a v uších jí bušila krev. Pustila se do dýchacích a uklidňujících cviků, které ji naučil její terapeut. Nádech na dva, výdech na čtyři. S každým vydechnutím z ní odcházelo napětí. Do ledově chladné kůže se jí vracelo teplo.

Na postel jí přistálo něco těžkého. Vydalo to tichý zvuk. Jako vrzající dveřní pant.

Natáhla ruku, kterou přivítalo předení. „Pojď sem, Billie,“ zašeptala svému otlému perskému kocourovi.

Billie se jí oťel o dlaň a přejel spodní stranou brady přes Safiiny prsty. Pak sebou praštil na její stehna, jako kdyby někdo přestříhl neviditelné drátky, na kterých byl zavěšen. Ty sirény ho musely vyrušit z obvyklého nočního brouzdání po Safiině bytě.

Z klína se jí teď ozývalo spokojené a tiché předení.

To uvolnilo napětí v jejích křečovitě stažených ramenních svalech daleko víc než dýchací cviky. Teprve pak si uvědomila, že sedí ostražitě nahrbená, jako by se chránila před úderem, který se nedostavil. Silou vůle se narovnala a protáhla si krk.

Sirény a výkřiky se už ozývaly půl bloku od jejího bytu. Potřebovala vstát a zjistit, co se děje. Cokoliv, jen aby se pohybovala. Panika se přeměnila v nervózní energii.

Opatrně pohnula nohama a přesunula Billieho vedle sebe. Předení na chvilku zmlklo, ale když bylo jasné, že nikdo nikoho nevyhazuje z postele, opět se ozvalo. Billie se narodil na londýnských ulicích jako neochočený chuchvalec rozcuchaných chlupů a slin. Safia našla zkrvavené kotě se zlomenou nohou, které srazilo auto. Přestože se mu snažila pomoci, kotě ji hbitě kouslo do palce. Přátelé jí radili, aby ho odnesla do zvířecího útulku, ale Safia věděla, že tato místa nejsou o nic lepší než sirotčince. Místo toho je tedy zabalila do povlaku od polštáře a zašla s ním na místní veterinární kliniku.

Snadno ho tehdy na té ulici mohla prostě překročit, ale ona sama byla kdysi stejně opuštěná a osamělá jako to kotě, a i ji tehdy někdo vzal k sobě. A podobně jako Billie i ona byla domestikována – ovšem ani jeden z nich se nenechal nikdy úplně zkrotit, oba dávali přednost divokým místům a potloukali se po zapomenutých koutech světa.

To všechno ovšem skončilo jednoho jasného jarního dne výbuchem.

Všechno to byla moje chyba... Hlavu měla znovu plnou pláče a výkřiků, které se prolínaly se sirénami pod okny.

Safia už zase přerývaně oddechovala, když se natáhla ke straně postele, aby rozsvítila lampičku, malou repliku od Tiffanyho, zdobenou vážkami z barevného skla. Několikrát cvakla vypínačem, ale žárovka nesvítila. Nešla elektřina. To musela způsobit ta bouřka.

Možná proto byl na ulici ten povyk.

Ať je to jenom něco tak jednoduchého.

Vylezla z postele naboso, ale v teplé flanelové noční košili, která jí dosahovala až ke kolenům. Přešla k oknu a roztáhla žaluzie, aby vyhlédla na ulici. Její byt byl ve čtvrtém patře.

Obvykle klidná a důstojná ulice s železnými svítílnami a širokými chodníky se proměnila v bitevní pole. Celou ji vyplňovaly hasičské a policejní vozy. Přestože stále pršelo, převaloval se v ulici oblak dýmu. Aspoň že se ta hrozná bouřka změnila v běžný londýnský liják. Jediným zdrojem světla byly blikající sirény. O kus dál ale spatřila tmavě rudou záři, která probleskovala temnotou a prachem.

Oheň.

Safii se rozbušilo srdce rychleji a začala lapat po dechu – ne kvůli starým hrůzám, ale kvůli novému strachu z přítomnosti. Muzeum! Rychle vytáhla žaluzie a neobratně se potýkala s kličkou okna. Konečně se jí podařilo okno otevřít a okamžitě se vyklonila do deště. Sotva vnímala ledové kapky, které na ni dopadaly.

Britské muzeum bylo jen kousek cesty od jejího bytu. S otevřenými ústy civěla na výhled, který se jí naskytl. Severovýchodní roh budovy se změnil v ohnivě rozvaliny. Z roztržštěných horních oken šlehaly plameny a k obloze stoupaly husté chuchvalce bílého kouře. Všude pobíhali muži s dýchacími maskami, kteří za sebou táhli hadice. Z aut se vysouvaly žebříky.

Nejhorší ze všeho byla zející díra v druhém patře severovýchodního rohu. Na ulici pod ní ležela hromada trosek. Musela přeslechnout výbuch. Nebo ho možná považovala za hromobití. Ale tohle nemohl způsobit zásahblesku.

To spíš vypadalo na výbuch bomby... teroristický útok. *Jen ne znovu...*

Cítila, jak se jí začínají podlamovat kolena. Severní křídlo... její křídlo. Věděla, že kouřící otvor vede do galerie na jeho konci. Tam byla její veškerá práce, celoživotní výzkumy, sbírky, tisíce starožitností z její rodné země. Bylo toho na ni příliš mnoho. Nevěřila svým očím a celý pohled pro ni byl ještě neskutečnější, jako zlý sen, ze kterého se jistě každou chvíli probudí.

Zanořila se zpátky do bezpečí svého pokoje. Obrátila se k výkřikům a blikajícím světlům zády. Ze tmy se náhle vylouply vážky z barevného skla. Chvilí na ně zírala a nemohla pochopit, co se stalo, ale pak se jí rozbrásklo. Zapnuli proud.

V tom okamžiku ji vylekalo náhlé zazvonění telefonu na nočním stolku.

Billie zvedl hlavu z příkrývky a zatřepal ušima nad tím hlukem.

Safia přispěchala k telefonu a zvedla sluchátko. „Haló?“

Ozval se strohý, profesionální hlas. „Doktorka al-Mázová?“

„A-ano?“

„Tady je kapitán Hogan. V muzeu došlo k nehodě.“

„Nehodě?“ To, co se stalo, rozhodně nebyla jen nějaká *nehoda*.

„Ano, ředitel muzea mě požádal, abych vám zavolal. Mohla byste se sem během hodiny dostavit?“

„Ano, kapitáne. Hned tam budu.“

„Dobře. Řeknu vaše jméno lidem u bezpečnostní blokády.“ V telefonu cvaklo, jak kapitán zavěsil.

Safia se rozhlédla po ložnici. Billie mrskal ocasem v jednoznačném gestu kočičího podráždění z neustálého vyrušování. „Za chvíli jsem zpátky,“ řekla, ale nebyla si jistá, jestli se neplete.

Jekot sirén pod okny neustával.

Pořád se nemohla úplně zbavit paniky, která ji probudila. Současné události otráslы jejím pohledem na svět, pocitem, že na svém místě v klidných chodbách muzea je v bezpečí. Před čtyřmi roky utekla ze světa, kde si ženy přivazovaly na tělo výbušniny. Uprchla do bezpečí a uspořádanosti akademického světa, vyměnila práci v terénu za papírování, a lopaty a krumpáče za počítače a kalkulačky. Vytvořila si v muzeu svoje malé útočiště, kde si připadala v bezpečí. Vybudovala si tu domov.

Ale neštěstí si ji našlo.

Třáslы se jí ruce. Musela je pevně sepnout, aby odrazila další nával paniky. Nechtěla nic než zalézt zpátky do postele a přetáhnout si pokrývku přes hlavu.

Billie ji pozoroval a v očích se mu odráželo světlo lampičky.

„Nic mi není. Všechno je v pořádku,“ řekla Safia tiše, spíš sama sobě než kocourovi.

Ani jednoho tím ale nepřesvědčila.

2:13 GREENWICKSKÉHO ČASU GMT (21:13 EST)

FORT MEADE, MARYLAND

THOMAS HARDEY nesnášel, když ho někdo rušil při luštění křížovky v *New York Times*. Byl to jeho pravidelný rituál každou neděli večer, do kterého patřil panák neředěné čtyřicetileté skotské a dobrý doutník. V krbu planul oheň.

Seděl pohodlně opřený ve svém koženém křesle a díval se na zpola vyluštěnou křížovku, zamyšleně fukaje svým kuličkovým perem značky Montblanc.

Zamračil se na číslo devatenáct, svisle. „19. Vše zahrnující symbol.“ Na pět písmen.

Zrovna když uvažoval nad odpovědí, na stole mu zazvonil telefon. Povzdechl si a posunul si brýle na čtení ze špičky nosu nahoru k ustupující linii vlasů. To byla pravděpodobně jen některá z kamarádek jeho dcery, která si chtěla popovídat o tom, jak probíhalo víkendové rande.

Když se ale naklonil ke stolu, všiml si, že bliká pátá linka – to bylo jeho soukromé číslo, které znali jen tři lidé: prezident, předseda sboru náčelníků štábů a jeho zástupce velitele u Národního bezpečnostního úřadu.

Složil si noviny do klína a stiskl červené tlačítko linky. Proměnlivý algoritmický kód zakóduje všechno, co bude řečeno.

Zvedl sluchátko. „U telefonu Hardey.“

„Pane řediteli.“

Ostražitě se napřímil. Ten hlas nepoznal. Přitom znal hlasy všech tří lidí, kteří měli jeho soukromé číslo, a někoho z rodiny by poznal taky. „Kdo je to?“

„Tony Rector. Omlouvám se, že vás ruším v tak pozdní hodinu.“

Thomas rychle zapátral v paměti. Viceadmirál Tony Rector. To jméno měl spojené s pěti písmeny: DARPA. *Agentura pro pokročilé výzkumné projekty*. Toto oddělení mělo na starosti výzkum a vývoj v rámci ministerstva obrany. Jejich motto znělo: *Být v cíli jako první*. Pokud šlo o technologii, Spojené státy si nemohly dovolit být na druhém místě.

Nikdy.

Jeho neblahé tušení se prohloubilo. „Jak vám mohu pomoci, admirále?“

„V Britském muzeu v Londýně došlo k výbuchu.“ Následoval podrobný popis události. Thomas se podíval na hodinky. Od exploze neuběhlo ještě ani čtyřicet pět minut. Schopnost Rectorova úřadu shromáždit tolik informací během tak krátké doby na něj udělala dojem.

Jakmile admirál skončil, Thomas mu položil otázku, která se přímo nabízela. „A jaký zájem na tom výbuchu má DARPA?“

Rector mu odpověděl.

Thomas měl pocit, že se v místnosti náhle o několik stupňů ochladilo. „Jste si jistý?“

„Připravuji tým, který se snaží najít odpověď právě na tuto otázku. Ale budu potřebovat navázat spolupráci s britskou MI5... nebo ještě lépe...“

Alternativa zůstala viset ve vzduchu a nebyla vyřčena ani v zakódovaném rozhovoru.

Thomas už chápal utajovanou povahu telefonátu. MI5 byl britskou obdobou jeho vlastní organizace. Rector po něm chtěl, aby vypustil kou-

řovou clonu – pak by tým DARPA mohl rychle dorazit na místo a zase zmizet, než někdo začne mít podezření. A to zahrnovalo dokonce i britskou zpravodajskou službu.

„Rozumím,“ odpověděl Thomas nakonec. *Být v cíli jako první.* Modlil se, aby to heslo mohli při této misi opravdu naplnit. „Už máte připravený tým?“

„Bude připravený ráno.“

Vzhledem k tomu, že to admirál více nerozváděl, Thomasovi bylo jasné, kdo dostane tento úkol na starosti. Na okraj novin si načrtl řecké písmeno.

Σ

„Vyčistím jim cestu,“ řekl do telefonu.

„Výborně.“ Linka zmlkla.

Thomas uložil sluchátko do vidlice a současně už vymýšlel, co je třeba zařídit. Bude muset pracovat rychle. Díval se na nedokončenou křížovku.

Všezahrnující symbol na pět písmen.

Jak příhodné.

Zvedl pero a velkými tiskacími písmeny vyplnil odpověď.

SIGMA.

2:22 GMT

LONDÝN, ANGLIE

SAFIA STÁLA před policejním zátarasem z černožlutých pásek. Byla jí zima a naplňovala ji úzkost. Vzduch byl plný kouře. Co se vlastně stalo? Za zátarasem jeden policista držel v ruce její průkaz a porovnával fotografii se ženou, která stála před ním.

Safia věděla, že jí ten snímek není moc podobný. Identifikační průkaz z muzea zobrazoval svědomitou třicetiletou ženu s pletí barvy kávy se šlehačkou, ebenovými vlasy staženými do úpravného copu a zelenýma očima ukrytýma za silnými brýlemi na čtení. Naproti tomu před mladým strážníkem stála promočená, ucouraná žena s vlasy přilepenými v dlouhých pramenech k obličejí. V očích měla zmatený výraz a stále se dívala přes zátaras na horečnatou činnost záchranných týmů a jejich vybavení.

Po okolí byly roztroušeny i skupinky televizních štábů, obklopené světlem kolem jejich kamer. Na chodníku stálo několik zaparkovaných dodávek televizních stanic. Také si všimla dvou vozidel britské armády a jejich posádek s puškami v rukách.

Nedala se vyloučit možnost, že se jedná o teroristický útok. Slyšela takové zvěsti, když mījela shromážděné lidi a jednoho reportéra, jehož musela po cestě k zátarasu obcházet. Nemálo z nich po ní přitom střílilo podezřívavým pohledem – na osamělou arabskou ženu na ulici. Měla sice zkušenosti s terorismem z první ruky, ale ne takové, z jakých ji tito lidé podezřívali. Ale třeba reakce lidí kolem sebe jen špatně pochopila. Druh paranoie, který se nazýval nadměrná úzkost, byl obvyklým souputníkem návalů paniky.

Safia pokračovala v cestě davem, zhluboka dýchala a soustředila se na svůj cíl. Lítovala toho, že si zapomněla doma deštník. Opustila svůj byt okamžitě po tom telefonátu – zdržela se jen natolik, aby si stačila natáhnout khaki kalhoty a bílou květinovou blůzu. Oblékla si plášť do deště, který jí sahal ke kolenům, ale v tom spěchu nechala stát deštník u stojanu vedle dveří. Teprve když sestoupila do prvního patra a vyšla na ulici, uvědomila si svou chybu, ale úzkost jí zabránila, aby se pro něj vracela zpátky nahoru.

Musela zjistit, co se přihodilo v muzeu. Posledních deset let strávila tím, že dávala dohromady sbírku z Arabského poloostrova, a poslední čtyři roky v muzeu pracovala na svých výzkumných projektech. Co všechno z toho bylo zničeno? Co by se dalo zachránit?

Venku se déšť změnil ve vytrvalý liják, ale noční obloha alespoň vypadala o něco jasněji. Než dorazila k bezpečnostní kontrole u provizorního zátarasu, byla promočená na kost.

Zachvěla se, když se hlídka konečně spokojila s její identifikací.

„Můžete pokračovat. Inspektor Samuelson už na vás čeká.“

Další policista ji doprovodil k jižnímu vchodu do muzea. Zvedla oči k fasádě s pilíři. Vyzařovala z ní odolnost bankovního trezoru a trvalost, o které se nedalo pochybovat.

Až do dnešní noci...

Uvedli ji vchodem dovnitř a po několika schodištích dolů. Prošli dveřmi označenými POUZE PRO PRACOVNÍKY MUZEA. Věděla, kam ji vedou. Do podzemních místností zabezpečovacích systémů muzea.

Na hlídce u dveří stál ozbrojený strážný. Při jejich příchodu na ně kývl – bylo jasné, že je očekává. Otevřel jim dveře.

Její doprovod ji předal dalšímu člověku: černochovi v civilních šatech, v obyčejném modrém obleku. Byl o několik centimetrů vyšší než Safia a měl úplně šedivé vlasy. Jeho obličej vypadal jako hodně obnošená kůže. Všimla si, že má na tvářích šedivý stín strniště. Pravděpodobně ho vytáhli z postele tak narychlo, že se neměl čas oholit.

Podal jí ruku. „Inspektor Geoffrey Samuelson,“ řekl stejně pevným hlasem, jako byl i jeho stisk. „Děkuji vám, že jste sem tak rychle přišla.“

Přikývla, příliš nervózní na to, aby promluvila.

„Prosím, následujte mě, doktorko al-Mázová. Potřebujeme vaši pomoc při vyšetřování příčiny výbuchu.“

„Moji pomoc?“ podařilo se jí ze sebe vypravit. Prošla odpočinkovou místností, plnou bezpečnostních pracovníků. Zdálo se, že byly povolány všechny služby, všechny směny. Řadu z těch mužů a žen poznala, ale zírali na ni, jako kdyby byla někdo cizí. Zvuk jejich rozhovoru se ztišil, když procházeli kolem. Museli vědět, že ji zavolali, ale důvod pro ně byl zjevně stejně nejasný jako pro ni samotnou. I tak ale bylo zřejmé, že za jejich náhlým tichem se skrývá podezřívavost.

Napřímila se a její úzkostí pronikly jiskřičky zlosti. Byli to její spolupracovníci, kolegové. Ale všichni také až příliš dobře věděli o její minulosti.

Ramena jí poklesla, když ji inspektor prováděl chodbou k nejvzdálenější místnosti. Věděla, že v ní bylo „hnízd“o, jak mu pracovníci přezdívali. Byla to oválná místnost, jejíž stěny byly beze zbytku pokryty monitory bezpečnostních kamer. Když vstoupili, zjistila, že je téměř prázdná.

Všimla si šéfa ochranky muzea Ryana Fleminga, malého, ale podsaditého muže ve středních letech. Byl snadno rozpoznatelný díky své dokonale holé hlavě a zahnutému nosu, které mu vynesly přezdívku „Plešatý orel“. Stál vedle vytáhlého muže v nažehlené vojenské uniformě včetně zbraně u pasu. Oba se nakláněli přes ramena technika, který seděl před řadou obrazovek. Jakmile vstoupili, všichni se po nich ohlédli.

„Doktorka Safia al-Mázová, kurátorka Kensingtonské galerie,“ představil ji Fleming. Narovnal se a mávl na ni, aby se k nim připojila.

Fleming tu pracoval už v době, kdy Safia nastupovala. Tehdy byl ještě řadovým hlídačem, ale postupně se vypracoval až na šéfa ochranky muzea. Před čtyřmi lety zmařil pokus o krádež jedné sochy předislámského období z její galerie. Svoje současné postavení si vysloužil zejména vytrvalostí a pílí. Kensingtonovi věděli, jak se odvděčit lidem, kteří jim prokázali nějakou službu. Od té doby chránil Safii i její galerii, seč mohl.

Přidala se ke skupině před monitory. Inspektor Samuelson ji následoval. Fleming se dotkl jejího ramene a účastně se na ni podíval. „Je mi to tak líto. Vaše galerie, vaše práce...“

„Jak velké jsou škody?“

Fleming vypadal, že se mu dělá špatně. Jednoduše ukázal na jednu z obrazovek. Safia se k ní naklonila blíž. Přenášela černobílý obraz

z hlavní chodby severního křídla v reálném čase. Převalovaly se tu chuchvalce kouře. Všude pracovali muži v ochranných oblecích. Několik z nich se shromáždilo u bezpečnostní mříže, která vedla do Kensingtonské galerie. Vypadalo to, že zírají na postavu přiškvařenou k mříži, vychrtlou, kostlivou figuru, připomínající nějakého strašáka.

Fleming zavrtěl hlavou. „Koroner bude zanedlouho moci identifikovat pozůstatky, ale jsme si jistí, že to je Harry Masterson, jeden z mých mužů.“

Z kostí se stále kouřilo. Tohle kdysi býval člověk? Safia cítila, jak se pod ní zhoupla podlaha, a o krok ustoupila. Fleming ji podepřel. Požár o takové síle, aby dokázal spálit maso z kostí, byl mimo její chápání.

„Tomu nerozumím,“ vykoktala. „Co se tu stalo?“

Odpověděl muž ve vojenské uniformě. „Doufali jsme, že byste na to mohla vrhnout nějaké světlo právě vy.“ Obrátil se k technikovi u obrazovky. „Přetočte to zpátky na nula sto.“

Technik přikývl.

Mezitím se voják otočil k Safii. Jeho výraz byl tvrdý, nepřátelský. „Jsem velitel Randolph z protiteroristické divize ministerstva obrany.“

„Protiteroristické?“ zopakovala Safia a rozhlédla se po ostatních. „To byl bombový útok?“

„To ještě musíme určit, madam,“ řekl velitel.

Ozval se technik. „Všechno je připraveno, pane.“

Randolph jí pokynul, aby přistoupila k monitoru. „Byli bychom rádi, kdybyste se na to podívala, ale to, co uvidíte, považujte za přísně tajné. Chápete?“

Safia sice nechápala, ale přesto přikývla.

„Přehrajte to,“ přikázal Randolph.

Na obrazovce se objevil záběr kamery na zadní místnost Kensingtonské galerie. Všechno se zdálo normální, až na to, že celá místnost byla ponořená ve tmě s výjimkou ostrůvků světél kolem bezpečnostního osvětlení.

„Takhle vypadala situace těsně po jedné hodině,“ okomentoval to velitel.

Safia přihlížela, jak z vedlejší místnosti připlul další zdroj světla. Nejdřív to vypadalo, že dovnitř vstoupil nějaký člověk s baterkou, ale brzy bylo jasné, že se světlo pohybuje samo o sobě. „Co to je?“ zeptala se.

Technik odpověděl: „Prohlíželi jsme si ten záznam pod různými filtry. Zdá se, že se jedná o takzvaný kulový blesk, volně se vznášející kouli plazmy, která občas vzniká při bouřce. To je vůbec poprvé, co se podařilo jednoho z těch zatracených šmejdlů nafilmovat.“

Safia už o kulových blescích slyšela. Jsou to světélkující koule ionizo-

vaného vzduchu, které se pohybují vodorovně nad povrchem země. Objevují se na otevřených prostranstvích, uvnitř domů, v letadlech, a dokonce i na palubě ponorek. Ale tento jev jen zcela výjimečně způsobí nějaké škody. Ohlédla se na monitor s obrazem z chodby severního křídla. Tohle určitě nemohla být příčina takového výbuchu.

Zatímco nad tím přemítala, objevila se v záběru nová postava, jeden z hlídačů.

„Harry Masterson,“ řekl Fleming.

Safia se zhluboka nadechla. Jestli měl Fleming pravdu, jednalo se o muže, jehož kosti teď dýmaly na druhé obrazovce. Chtěla zavřít oči, ale nemohla.

Hlídač sledoval záři vznášející se koule. Vypadal stejně zmatený jako lidé v místnosti. Zvedl si k ústům vysílačku a něco do ní hlásil, ale bezpečnostní kamery nesnímaly zvuk.

Pak se kulový blesk zastavil nad jedním podstavcem, na kterém spočívala jakási železná socha. Propadl skleněnou krychlí a zhasl. Safia zamrkala, ale nic se nestalo.

Hlídač pořád něco říkal do vysílačky... pak ho zřejmě něco vylekalo. Obrátil se k útěku přesně v okamžiku, kdy vitrína vybuchla. Okamžik nato došlo k bílému záblesku při druhé explozi a obrazovka zčernala.

„Převiňte o čtyři vteřiny zpátky,“ přikázal velitel Randolph.

Záznam se pomalu po jednotlivých obrázcích vracel zpět. Ze záblesku se vynořila místnost a vzápětí se skleněná vitrína složila dohromady kolem železné figury.

„Tady to zastavte.“

Obraz znehybněl kromě mírného chvění na monitoru. Za skleněnou krychlí bylo jasné vidět železný artefakt. Vlastně až moc jasné. Vypadalo to, že z něj vychází nějaké světlo.

„Co to sakra je?“ chtěl vědět Randolph.

Safia jen zírala. Už chápala, proč ji povolali na tuto schůzku. Nikdo z přítomných nechápal, co se tu stalo. Nikomu to nedávalo žádný smysl.

„Co je to za sochu?“ zeptal se velitel. „Jak dlouho už je v muzeu?“

Safia v jeho slovech postřehla špatně skrývané obvinění. Nepropašoval někdo do muzea bombu maskovanou jako socha? A pokud ano, kdo by s největší pravděpodobností na tomto plánu spolupracoval? Kdo jiný, než nějaký zaměstnanec muzea? Někdo, kdo má v minulosti spojitost s jiným výbuchem.

Zavrtěla hlavou nad otázkou i obviněním. „Ale to... to není socha.“

„Tak co to tedy je?“

„Ta železná figura je fragment meteoritu... který byl objeven v Ománské poušti ke konci devatenáctého století.“

Safia věděla, že historie tohoto předmětu se datuje mnohem dál do minulosti. Po celá století hovoří arabské mýty o ztraceném městě, jehož vstupní bránu střeží železný velbloud. Bohatství tohoto ztraceného města mělo být naprosto nepředstavitelné. Prý bylo tak velké, že u jeho bran byly pohazovány stovky černých perel jako odpadky. Pak v devatenáctém století zavedl beduínský stopař na to místo jednoho britského výzkumníka, ale žádné ztracené město nenašli. Místo toho objevili jen kus meteoritu, zpola zabořený do písku, který vzdáleně připomínal klečícího velblouda. Údajné černé perly byly pouze kousky přírodního skla vzniklého z písku roztaveného při dopadu meteoritu.

„Tento meteorit ve tvaru velblouda,“ pokračovala Safia, „je součástí sbírek Britského muzea od jeho založení... i když byl uložen v depozitáři až do doby, kdy jsem ho našla v katalogu a přidala k vystaveným exponátům.“

Ticho prolomil inspektor Samuelson. „Kdy byl přemístěn sem?“

„Před dvěma lety.“

„Tak to už tu je nějakou dobu,“ poznamenal významně inspektor a podíval se na velitele, jako kdyby to s konečnou platností uzavíralo nějakou dřívější výměnu názorů.

„Takže to je meteorit?“ zahučel velitel a potřásl hlavou, zjevně zklamáný, že se nepotvrdila jeho konspirační teorie. „To nedává žádný smysl.“

Nenadálý shon přilákal pozornost všech ke dveřím. Safia viděla, jak si přístup do místnosti vynucuje ředitel muzea Edgar Tyson. Obvykle elegantně oblečený muž měl na sobě pomačkaný oblek, který dobře ladil s jeho ustaraným výrazem. Zatahal se za malou bílou kozí bradku. Teprve teď si Safie uvědomila jeho dosavadní nápadnou nepřítomnost. Muzeum bylo jeho celým životem.

Důvod pro jeho opožděný příchod ale vzápětí vyšel najevo. Vlastně mu šel hned v patách. Do místnosti vkročila žena, jejíž přítomnost téměř předcházela vlastní postavu, jako vlna zvěstuje bouři. Byla vysoká přes sto osmdesát centimetrů, měla na sobě tartanový plášť, z něhož odkapávala voda, ale její pískově světlé vlasy dosahující na ramena byly suché a upravené do jemných kudrlinek, které jako by se pohybovaly nezávisle na majitelce. Zjevně si nezapomněla deštník.

Velitel Randolph se napřímil, pokročil kupředu a promluvil náhle uctivým hlasem: „Lady Kensingtonová.“

Žena ho ignorovala a rozhlížela se po místnosti, až se její pohled zaostřil na Safii. Vzápětí ulehčeně vykřikla. „Safie... díkybohu!“ Přispěchala k ní, pevně ji objala a bez dechu jí šeptala do ucha: „Když jsem se doslechla... tak často tu pracuješ pozdě do noci. A když jsem se ti nemohla dovolat...“

Safia jí objetí oplátila a cítila, jak se druhé ženě chvějí ramena. Znalý se od dětství a byly si bližší než sestry. „Nic mi není, Karo,“ řekla tiše.

Hloubka nefalšovaného strachu jinak tak silné ženy ji překvapila. Takové city jí už nedala najevo od doby, kdy byly mladé, od doby, kdy zemřel Kařin otec.

Kara se stále chvěla. „Nevím, co bych si počala, kdybych o tebe přišla.“ Sevřela paže kolem Safie ještě pevněji.

Safii vhrkly slzy do očí. Vzpomněla si na podobná objetí a podobná slova. *Já o tebe nepřijdu.*

Když jí byly čtyři roky, její matka zahynula při autobusovém neštěstí. Vzhledem k tomu, že o otce přišla ještě dříve, byla umístěna do sirotčince, na hrozné místo s dětmi se smíšenou krví. O rok později si Safii vyzvedli jako kamarádku na hraní pro stejně starou Karu. Ten den si sotva pamatovala. Přišel pro ni nějaký vysoký muž a odvezl si ji.

Byl to Reginald Kensington, Kařin otec.

Díky tomu, že si byly blízké věkem a obě měly stejně nezkrotnou povahu, staly se z Kary a Safie velice rychle dobré kamarádky... v noci si svěřovaly tajemství, hrály si mezi datlovníky a palmami, kradly se spolu do kina a šepaly si pod peřinou své sny. Byl to skvělý čas, nekončící sladké léto.

Pak, když jim bylo deset, přišla ničivá zpráva: lord Kensington oznámil, že Kara odjede na dva roky studovat do Anglie. Safia, plná úzkosti, se ani neomluvila od stolu. Utekla do svého pokoje se zlomeným srdcem a strachem, že ji teď vrátí do sirotčince, jako se vrací do krabice hračka, která už není potřeba. Ale Kara ji našla. *Já o tebe nepřijdu*, slíbila jí mezi slzami a objetími. *Přemluvím tatku, abys jela se mnou.*

A Kara svoje slovo dodržela.

Safia s ní odjela na dva roky do Anglie. Studovaly spolu jako sestry, jako nejlepší přítelkyně. Když se vrátily do Ománu, byly nerozlučné. Dokončily spolu svoje vzdělání v Maskatu. Všechno se zdálo být nádherné, dokud se v den svých sedmnáctých narozenin nevrátila Kara z lovu spálená od slunce a nepřítelů žalem.

Její otec se s ní nevrátil.

Zemřel v proborěném závrtu, znělo oficiální stanovisko, ale tělo Reginalda Kensingtona se nikdy nenašlo.

Od toho dne Kara nikdy nebyla stejná jako dřív. Stále si sice držela Safii blízko u sebe, ale bylo to více z touhy po něčem známém než ze skutečného přátelství. Kara se ponořila do vlastního studia, aby mohla převzít kontrolu nad otcovými podniky a projekty. V devatenácti promovala na Oxfordu.

Ukázalo se, že tato mladá žena má vynikající nos na finance a ještě na univerzitě ztrojnásobila hodnotu otcova majetku. Společnost Kensington Wells Incorporated stále rostla a rozšířila svoje zájmy do dalších oblastí: počítačové technologie, patenty na odsolování, televizní vysílání. Kara ale nikdy nezanedbávala ani zdroj bohatství své rodiny: *ropu*. Zrovna v minulém roce předčila její společnost v uzavírání výnosných kontraktů i Halliburton Corporation.

Ani Safii nehodila přes palubu. Kara platila za její vzdělání včetně šesti let na Oxfordu, kde Safie získala doktorát z archeologie. Po promoci zůstala jako zaměstnanec Kensington Wells. Nakonec začala dohlížet na Kařin zamilovaný projekt v muzeu, na sbírku starožitností z Arabského poloostrova, kterou založil Reginald Kensington. A stejně jako ostatní věci, i tento projekt pod Kařiným vedením prosperoval – rozrostl se do největší sbírky na světě. Před dvěma měsíci se ji pokusila odkoupit vládnoucí rodina ze Saúdské Arábie, aby se sbírka vrátila na arabskou půdu. Šuškal se, že nabídnutá cena se pohybovala v řádu stovek milionů.

Kara odmítla. Sběrka pro ni znamenala víc než peníze. Byl to pomník jejímu otci. I když jeho tělo nikdy nebylo nalezeno, byl tu jeho odkaz – v tomto křídle Britského muzea, mezi vším tím bohatstvím a dějinami Arábie.

Safia se dívala přes rameno své přítelkyně na obrazovku s kouřícími pozůstatky jejich tvrdé práce. Sotva si dokázala představit, co ta ztráta bude znamenat pro Karu. Jako kdyby někdo znesvětil hrob jejího otce.

„Karo,“ začala Safia v pokusu trochu otupit úder, který musel přijít, tím způsobem, že to Kara uslyší od někoho, kdo sdílí její vášeň. „Galerie... je zničená.“

„Já vím. Edgar už mi to řekl.“ Do Kařina hlasu se vrátila rozhodnost. Vymanila se ze Safiina objetí, jako kdyby si najednou připadala hloupě. Rozhlédla se po ostatních lidech v místnosti. Z jejího postoje už zase číselá velitelská ráznost. „Co se stalo? Kdo to udělal?“

Bylo jasné, že Kara také považuje za podezřelou okolnost, že přišla o sbírku tak krátce nato, co ji odmítla prodat do Saúdské Arábie.

Vzápětí jí opět promítli záznam bezpečnostní kamery. Safia si vzpomněla, jak ji před tím neopomněli upozornit na to, že se jedná o tajný materiál. Karu v tomto směru nikdo nenapomínal. Bohatství má svá privilegia.

Safia se na něj už podruhé nedívala. Místo toho sledovala Karu v obavě, jak ničivý to na ni bude mít dopad. Koutkem oka zachytila konečný záblesk výbuchu a pak obrazovka zčernala. Po celou dobu se Kařin výraz nijak neměnil – její obličej připomínal mramorovou sochu soustředění, jako by šlo o bohyni Athénu v hlubokém zamyšlení.

Na konci ale Kara pomalu zavřela oči. Ani šokem ani hrůzou – Safia znala Karu až příliš dobře na to, aby to poznala –, ale hlubokým ulehčením. Rty její přítelkyně se pohnuly v bezdechém zašeptání jediného slova, které zachytila jen Safia.

„Konečně...“

◊ ○ ♀ γ ⊞ ⋈ X

Painterův cíl se konečně zvedl od herního stolu.

„Chcete si dát přestávku, pane doktore?“ zeptal se vedoucí dozoru u herních stolů, který dohlížel nad stolem jako kapitán na přídi své lodi. V sedm hodin ráno tu byl jediný hráč... a jeho tělesná stráž.

Jeho osamělost vyžadovala, aby Painter špehoval svůj cíl z bezpečné vzdálenosti. Snadno mohl vzbudit podezření.

Čang přesunul hromádku černých žetonů k pokladní, ženě s unuděnými očima. Zatímco přepočítávala Čangovu výhru, Painter si pozorně prohlížel svůj cíl.

Čang potvrdzoval stereotyp Číňanů jako neproniknutelných lidí. Měl pokerovou tvář, která neprozrazovala žádné pocity, žádný osobitý tik, který by doprovázel štěstí nebo naopak smůlu. Jednoduše hrál svou hru.

Stejně jako teď.

Z jeho vzhledu by nikdo nevyvodil, že se jedná o mistra zločinu, po kterém pátrá patnáct zemí. Oblékal se jako typický západní obchodník: na míru šitý oblek s nenápadnými úzkými proužky, hedvábná kravata, platinové hodinky značky Rolex. Přesto si zachovával určitou střízlivou estetičnost. Černé vlasy měl kolem uší a na krku vyholené, takže zůstávala jen korunka na temeni hlavy, ne nepodobná střihu mnichů. Nosil brýle s kulatými čočkami se slabým modrým nádechem a vypadal díky nim svědomitě a učeně.

Konečně pokladní mávla rukama nad sloupci žetonů, aby ukázala bezpečnostním kamerám ukrytým v černých zrcadlech stropní klenby, že má prázdné prsty i dlaně.

„Rovných padesát tisíc dolarů,“ řekla.

Vedoucí dozoru přikývl. Pokladní odpočítala částku v tisícidolarových žetonech. „Přeji vám hodně štěstí, pane,“ promluvil vedoucí.

Aniž by třeba jen pokývl hlavou, Čang se svými dvěma bodyguardy odešel. Hrál tu celou noc. Na obzoru už se objevily známky svítání. Fórum o kyberzločinech začne za další tři hodiny. Tato konference se zabývala nejnovějším vývojem na poli krádeží identity, ochranou infrastruktur a spoustou dalších bezpečnostních témat.

Za dvě hodiny bude zahájena snídaně sponzorovaná firmou Hewlett Packard a Čang provede předání během tohoto setkání. Jeho americký kontakt zůstával stále neznámý. To byl hlavní cíl probíhající operace. Kromě zabezpečení dat o zbraních se pokoušeli odhalit Čangova místního spolupracovníka, někoho napojeného na tajnou síť, která obchodovala s vojenskými tajemstvími a technologiemi.

Tato mise nesměla selhat.

Painter skupinu sledoval. Nadřízení v oddělení DARPA vybrali právě jeho, částečně kvůli jeho zkušenostem v oblasti miniaturních sledovacích zařízení a počítačové techniky, ale daleko důležitější byla jeho schopnost splynout s prostředím Foxwoodsu.

I když byl Painter jen poloviční indián z kmene Pequot, zdědil dostatek otcových rysů, aby se za něj mohl vydávat. Stačilo několik návštěv opalovacích salonů, aby získal tmavší odstín pleti, a musel si nasadit hnědé kontaktní čočky, aby zakryl modré oči po matce. Poté se svými vlasy barvy havraních křídel, jež mu splývaly na ramena a momentálně byly staženy do ohonu, vypadal přesně jako otec. Aby přestrojení bylo dokonalé, oblékl si uniformu zaměstnanců kasina se symbolem kmene Pequotů vyšitým na kapse – jednalo se o siluetu stromu na pahorku, rýsující se proti jasné obloze. Kdo se kdy dívá zaměstnancům do tváře?

Painter zůstával při sledování Čanga ve střehu. Nikdy se nedíval přímo na sledovanou skupinu. Vnímal je periferním zrakem a využíval přirozené ochrany, jak nejlépe mohl. Stopoval svou kořist neonovým lesem blikajících automatů a širokými mýtinami stolů se zeleným sukmem. Uchovával si vzdálenost, ale měnil rychlost i směr chůze.

Ve sluchátku mu zabzučela mandarinská čínština. Čangův hlas. Zachycený miniaturním vysílačem. Čang měl namířeno zpátky do svého apartmá.

Painter se dotkl miniaturního hrdelního mikrofonu a navenek neslyšně promluvil do vysílačky. „Sanchezová, jaký je příjem?“

„Hlasitý a čistý, veliteli.“

Jeho spolupracovnice na této misi, Cassandra Sanchezová, byla ubytována v apartmá naproti Čangovu a starala se o sledovací techniku.

„Jak se drží podkožní štěnice?“ zeptal se jí.

„Měl by si co nejdřív sednout k počítači. Štěnici začíná docházet štáva.“

Painter se zamračil. Tu štěnici dostal Čang včera během masáže. Latinoamerická pleť Sanchezové byla dostatečně tmavá, aby se mohla vydávat za místní indiánku. Při masáži minulý večer implantovala Čangovi podkožní vysílač, jehož vpich nebylo při hlubokém vtlačování palců do kůže cítit. Drobný vpich pak potřela anestetickým chirurgickým lepidlem. Než skončila s masáží, bylo už lepidlo zaschlé. Digitální mikrovysílačka ale měla životnost jen něco přes dvanáct hodin.

„Kolik zbývá času?“

„Podle nejlepšího odhadu... osmnáct minut.“

„Ksakru.“

Painter znovu zaměřil veškerou pozornost na rozhovor své kořisti.

Čang mluvil tiše, tak, aby ho slyšeli jen jeho bodyguardi. Painter, který mluvil plynule čínsky, poslouchal. Doufal, že Čang nějak naznačí, kdy hodlá soubory o plazmových zbraních předat. Jeho naděje byly zklamány.

„Ať je ta holka připravená, než se osprchuji,“ řekl Čang.

Painter sevřel ruku v pěst. Té „holce“ bylo třináct a byla to otrokyně ze Severní Koreje. *Moje dcera*, vysvětloval Čang těm, které vůbec napadlo se zeptat. Kdyby to byla pravda, patřil by do dlouhého seznamu Čangových zločinů i incest.

Painter obešel zástěnu na výměnu žetonů a vydal se dlouhou uličkou mezi automaty, souběžnou s trasou sledovaného objektu. Na dolarovém automatu zacinkal jackpot. Vítěz, muž ve středních letech, se usmál a rozhlédl se kolem sebe po někom, s kým by se mohl podělit o své štěstí. Tím někým byl Painter.

„Já vyhrál!“ vykřikl vítězoslavně. Oči měl od celonočního hraní celé červené.

Painter přikývl. „Přeji vám hodně štěstí, pane,“ odpověděl, opakuje dřívější slova vedoucího dozoru, a prošel kolem muže. Tady ve skutečnosti nikdo nevyhrával – kromě kasina. Jen samotné hrací automaty vloni vytvořily čistý zisk osmi set milionů dolarů. Vypadalo to, že kmen Pequotů učinil opravdu velký pokrok od svého obchodování s pískem a šterkem v osmdesátých letech dvacátého století.

Painterův otec tu konjunkturu bohužel propásl, protože odešel z rezervace hned na počátku osmdesátých let, aby zkusil své štěstí v New Yorku. Tam také potkal Painterovu matku, vášnivou Italku, která svého manžela po sedmiletém manželství a narození syna nakonec ubodala k smrti. S matkou v cele smrti Painter vyrostl v řadě pěstounských domů, kde se rychle naučil, že nejlepší, co může udělat, je být co možná nejméně vidět a slyšet.

To byl jeho první trénink v tajnostech... ale rozhodně ne poslední.

Čangova skupinka vešla do haly hotelu Grand Pequot Tower s výtahy, když předtím Čang ukázal recepčnímu klíč ke svému apartmá.

Painter prošel kolem otevřených dveří výtahu. Dole na zádech měl pouzdro s glockem ráže 9 mm, zakryté sakem kasina. Musel odolat pokušení zbraň vytáhnout a střelit Čanga do týla jako při popravě.

To by ale zmařilo jejich cíl: získat zpátky schémata zbraní a výsledky výzkumů na vytvoření orbitálního plazmatického děla. Čangovi se poda-

řilo ta data ukrást z bezpečného federálního serveru a ještě ho zavírovat počítačovým červem. Následující ráno otevřel tento soubor nic netušící technik v Los Alamos jménem Harry Klein a nechtěně tak uvolnil červa, který zničil všechny odkazy na zbraň a současně s tím vytvořil falešnou stopu, která do všeho namočila právě Kleina. Tato lest stála vyšetřovatele dva týdny, než jim došlo, že sledují falešnou stopu.

Bylo zapotřebí deseti agentů DARPY, aby se probíjeli následky činnosti červa a objevili skutečnou identitu zloděje: Sin Čang, špion umísťovaný jako technik u Changnetu, arogantní hacker pocházející z okolí Šanghaje. Podle zpráv CIA byla ukradená data v kufříkovém počítači v Čangově apartmá. Jeho hard drive byl zajištěn důmyslnou šifrovanou ochranou. Jediná chyba při přístupu k údajům v počítači by měla za následek jejich naprosté smazání.

To se nedalo riskovat. Řádní červa v Los Alamos nepřežilo vůbec nic. Podle odhadů by tato ztráta vrátila celý probíhající projekt o plných deset měsíců zpátky. Ale nejhorším důsledkem bylo, že ukradené výsledky výzkumů by naopak přenesly Číňany o pět let kupředu. V souborech byly uloženy některé mimořádné průlomové a nejnovější zlepšení. Úkol pro DARPY byl jednoduchý: musí tomu zabránit. Jejich cílem bylo získat Čangovo heslo a dostat se k počítači.

Čas se krátil.

Painter přihlížel v odrazu na automatu *Kola štěstí*, jak Čang a jeho osobní stráž nastoupili do expresního výtahu, který vedl k soukromým apartmánům na vrcholu hotelu.

Painter se dotkl svého hrdelního mikrofonu a zašeptal: „Jedou nahoru.“
„*Mám je. Jsem připravena to spustit, veliteli.*“

Jakmile se dveře zdviže zavřely, Painter přispěchal k vedlejšímu výtahu. Byla na něm jasně žlutá páska s černými písmeny: MIMO PROVOZ. Painter ji přetřhl a stiskl tlačítko. Dveře se otevřely a Painter nastoupil. Dotkl se hrdelního mikrofonu: „Všechno čisté! Jedem!“

Sanchezová odpověděla: „*Opřete se.*“

Po zavření dveří se opřel o mahagonové obložení a rozkročil se.

Kabina vystřelila vzhůru, takže ho síla setrvačnosti přimáčkla k podlaze. Napjal svaly. Sledoval, jak se mění zářící čísla udávající patro, kterým právě projížděl. Sanchezová nastavila výtah na nejvyšší možné zrychlení. Současně zpomalila Čangův výtah o 24 %, což nebyla tak dramatická změna, aby si jí někdo všiml.

Když Painterova kabina dosáhla třicátého druhého patra, se zachvěním

zabrzdila. Na dlouhý okamžik ho tentokrát setrvačnost vynesla do vzduchu. Proběhl dveřmi, jakmile se otevřely, opatrně, aby neporušil žlutou pásku. Zkontroloval vedlejší výtah. Čangova kabina byla tři patra pod ním a stoupala.

Musel si pospíšet.

Vyrazil chodbou, až našel číslo Čangova apartmá. „Kdo je uvnitř?“ zašeptal.

„Ta dívka je připoutána k posteli. Dva strážníci hrají karty v hlavním pokoji.“

„Rozumím.“ Sanchezová rozmístila tužkové kamery do klimatizačních jednotek pokojů. Painter přešel chodbu a klíčem si otevřel protější apartmá.

Cassandra Sanchezová seděla mezi sledovací elektronikou a monitory jako pavouk uprostřed pavučiny. Byla celá v černém, od bot až po blůzu. Dokonce i kožené ramenní pouzdro s automatickou pistolí ráže 9 mm a pásek se hodily k jejímu oblečení. Pistoli si upravila přidáním gumové rukojeti a zvýšila si páčku pro uvolnění prázdného zásobníku, aby lépe odpovídala její levé ruce. Měla smrtelně přesnou mušku, vycvičenou, stejně jako v případě Paintera, ve Zvláštních silách ještě před nábořem do Sigmy.

V očích jí jiskřilo očekáváním ze zakončení hry.

I jemu se při pohledu na ni zrychlil dech. Ňadra jí napíjala tenký materiál hedvábné blůzy, která jí díky ramennímu pouzdru přiléhala těsně k tělu. Vyvinul značné úsilí, aby od nich odtrhl pohled. Byli partnery po celých pět let a teprve v poslední době se jeho city k ní prohloubily. Pracovní obědy se změnilly ve skleničky po práci a konečně v dlouhé večere. Přesto ale stále ještě nebyla překročena jistá hranice a oba si udržovali určitý odstup.

Vypadalo to, že jeho myšlenky vycítila, a odvrátila pohled – nikdy na něj netlačila. „K tomu parchantovi tady nahoře,“ ozvala se a obrátila svou pozornost zpátky k monitorům. „Radši by měl ty soubory vypálit během následující čtvrt hodiny, jinak... *Sakra!*“

„Co je?“ přikročil k ní Painter.

Ukázala na jednu obrazovku. Bylo na ní trojrozměrné schéma horní části budovy Grand Pequot Tower. Uvnitř blikalo malé červené X. „Jede zpátky dolů!“

X označovalo polohu indikátoru uvnitř miniaturního vysílače. Právě klesalo jednotlivými patry dolů.

Painter sevřel ruku v pěst. „Něco ho vyrušilo. Spojil se někdo s jeho apartmánem během doby, kdy byl ve výtahu?“

„Vůbec nikdo.“

„Počítač je pořád na svém místě?“

Ukázala na další monitor s černobílým obrazem Čangova apartmánu. Kufríkový počítač ležel na stolku. Kdyby nebylo toho zakódování, bylo by tak jednoduché vrazit dovnitř a zmizet i s počítačem. Ale potřebovali Čangovy kódy. Implantovaná štenice měla zachytit všechny údery do klávesnice, a tak zaznamenat jeho hesla. Jakmile by se tak stalo, mohli by Čanga i jeho muže zatknout.

„Musím zpátky dolů,“ řekl Painter. Zařízení ke sledování bylo tak drobné, že mělo dosah jen asi dvě stě metrů. Někdo musel být za všech okolností nablízku. „Nemůžeme si ho dovolit ztratit.“

„Jestli nás odhalil...“

„Já vím.“ Vydal se ke dveřím. Čanga bude třeba odstranit. Přijdou sice o ty soubory, ale aspoň se údaje o zbrani nedostanou až do Číny. Takový byl od samého začátku jejich náhradní plán. Dvě bezpečnostní pojistky nad sebou. V jedné větrací mřížce apartmá byl dokonce připevněn malý EM granát. V mžiku jej mohli aktivovat a odpálit elektromagnetický pulz, který by spustil sebeobranu počítače vedoucí k vymazání všech dat. Čína je za žádných okolností nesmí získat.

Painter odpěchal chodbou a vrátil se k výtahu s páskou. Prolezl pod ní dovnitř. Promluvil do svého mikrofону: „Můžu se dostat dolů před ním?“

„Držte si klobouk,“ odpověděla.

Než se stačil zařídit podle její rady, výtah mu klesl pod nohama. Dlouhou dobu nevážil vůbec nic a žaludek mu vylezl až do krku. Výtah mířil k zemi volným pádem. Painter bojoval s návallem paniky a se žaludečními štávy, které se mu vracely do úst. Pak podlaha výtahu najednou vyrazila vzhůru proti němu. Klesl na kolena. Rychlost zpomalování se snížila a výtah se zastavil.

Dveře se otevřely.

Painter se vyhrabal na nohy. Třicet pater během necelých pěti vteřin. To musel být rekord. Prošel dveřmi do hotelové haly a podíval se na čísla nad expresním výtahem, kterým sjížděl Čang.

Byl pouhé jedno patro nad ním.

Painter o několik kroků ustoupil – zůstal dost blízko na to, aby dobře viděl na dveře, ale dost daleko na to, aby nevzbudil podezření. Zaujal opět postoj pracovníka bezpečnosti kasina.

Zdviž dorazila do přízemí a dveře se otevřely.

Painter sledoval vnitřek výtahu nepřímo, v odrazu na naleštěných mosazných dveřích naproti. *Ale ne...* Otočil se a přešel přímo před výtah. Kabina byla prázdná.

Copak Čang vystoupil v jiném patře? Vzkročil do prázdného výtahu. To není možné. Tohle byl expresní výtah. Žádné zastávky mezi přízemím a patrem s apartmány. Jedině že by někdo stiskl nouzové tlačítko, otevřel dveře, a tak unikl.

Pak si toho Painter všiml. Bylo to přilepené na zadní stěně výtahu. Lesklý kousek umělé hmoty a kovu. Miniaturní vysílač. Ta štěnice.

Painter cítil, jak mu pod žebry divoce buší srdce. V tu chvíli vnímal pouze elektronické zařízení připevněné k zadní stěně kabiny. Odrhl je a zblízka si je prohlédl. Čang ho odlákal pryč.

Ach bože...

Dotkl se hrdelního mikrofonu. „Sanchezová!“

Srdce mu stále hlasitě bušilo. Žádná odpověď.

Otočil se a zmáčkl tlačítko označené jednoduše jako APARTMÁNY. Dveře se zavíraly příliš pomalu. Painter pochodoval po uzavřeném prostoru jako lev v kleci. Znovu zkusil vysílačku. Pořád nic.

„Ksaku s tím...“ Expresní výtah začal stoupat. Painter bouchl pěstí do stěny. Mahagonové obložení pod jeho klouby popraskalo. „Dělej, ty sráči!“

Ale věděl, že už je příliš pozdě.

14:38 GMT

LONDÝN, ANGLIE

SAFIA STÁLA v chodbě pár kroků od Kensingtonské galerie a nemohla dýchat. Nebylo to jen kvůli pachu spáleného dřeva, izolace a pozůstatků sežehnutého elektrického vedení. Daleko horší bylo to čekání. Celé ráno sledovala vyšetřovatele a inspektory ze všech možných britských úřadů, jak chodí dovnitř a ven. Ona tam nesměla.

Jenom policie.

Civilistům nebyl umožněn přístup za žluté pásky, za kordony zátarasů a za ostražitě pohledy vojenských strážů.

O půl dne později mohla konečně dovnitř, aby se na vlastní oči podívala na následky výbuchu. V tomto konečném okamžiku měla pocit, jako kdyby jí hrud' svírala obří kamenná pěst. Její srdce se zmítalo jako zmatkující ptáče, které ji vyděšeně tlouklo do žeber.

Jaký je rozsah škod? Co bude možné zachránit?

Připadala si stejně zničená a zasažená jako ta galerie.

Práce zde pro ni nebyla jen *akademickým* životem. Po Tel Avivu tady znovu dala dohromady svoje *srdce*. A i když opustila Arábii, nezanevřela na ni. Pořád byla dcerou své matky. Proto si postavila svoji vlastní Arábii tady v Londýně, chráněnou před teroristy, hmatatelné vyprávění o dějinách její země, jejích zázracích, jejím starověku i záhadách. Mezi těmito starožitnostmi, při procházení galeriemi, slyšela, jak jí pod nohama křupe písek, vnímala na kůži teplo slunce a cítila sladkou chuť čerstvě natrhaných datlí. Byl to domov, bezpečný a přátelský domov.

Ale ani to ještě nebylo všechno. Její žal měl ještě hlubší kořeny.

Ve svém nitru tento domov postavila nejen pro sebe, ale také pro svou matku, kterou si sotva pamatovala. Čas od času, když tu pracovala hluboko do noci, Safia zachytila ve vzduchu ten nejslabší závan jasmínu: vzpomínky na dětství a na svou matku. I když nemohly sdílet svůj život, mohly sdílet tohle místo, tento společný domov.

Teď bylo všechno pryč.

„Už můžeme dovnitř.“

Safia sebou trhla. Podívala se na Ryana Fleminga. Šéf bezpečnostní služby bděl spolu s ní, i když na něm bylo vidět, že se v noci taky moc nevyspal.

„Zůstanu s vámi,“ řekl.

Nabrala vzduch do plic a přikývla. To bylo to nejlepší poděkování za jeho laskavost a společnost, jakého byla momentálně schopná. Vydala se za ostatními pracovníky muzea. Všichni souhlasili, že pomohou s katalogizováním a dokumentováním obsahu galerie. Bude to trvat týdny.

Safia kráčela kupředu, obávajíc se toho, co najde. Obešla poslední zátkas. Koronerova kancelář odstranila bezpečnostní mříže. Byla jim za to vděčná. Neměla žádnou touhu spatřit pozůstatky Harryho Mastersona.

Došla ke vchodu a nahlédla dovnitř.

Přestože se na ten pohled v duchu připravovala a viděla záběry bezpečnostních kamer, nebyla připravená na to, co spatřila.

Světla galerie se změnila v černý jeskynní útvar, pět místností ohořelých kamenů.

Zalkla se a vzápětí se jí z hrdla vydralo několik vzlyků.

Požár zničil všechno. Obložení stěn shořelo až na holé cihly. Nic nezůstalo stát s výjimkou jediné babylonské vazy v centru galerie. Byla vysoká do pasu a i když ji plameny sežehly, udržela se vzpřímená. Safia slyšela

zprávy o tornádech, která udělala to samé – celou ulici proměnila v hromadu sutin a uprostřed ponechaly stát nedotčený, opřený bicykl.

Nedávalo to žádný smysl. Vůbec nic z toho nedávalo smysl.

Místnosti pořád čpěly spáleninou a na podlaze se převalovalo několik centimetrů vody smíchané s popelem, které tu po sobě zanechaly hasičské stříkačky.

„Budete potřebovat holínky,“ řekl Fleming, položil jí ruku na paži a odvedl ji k řadě bot. Ochromeně si jeden pár natáhla na nohy. „A tvrdý klobouk.“

„Kde máme vůbec začít?“ zamumlal někdo.

Patříčně oblečená Safia vstoupila do galerie, procházela ji mechanicky jako ve snu a vůbec nemrkala. Když došla do nejvzdálenější místnosti, něco jí křuplo pod podrážkou boty. Shýbla se, prohrábla vrstvu vody a sebrala z podlahy kámen. Na jeho povrchu bylo několik čar klínového písma. Byl to kousek asyrské tabulky z časů dávné Mezopotámie. Narovнала se a rozhlédla se po zbytcích Kensingtonské galerie.

Teprve teď si všimla ostatních lidí. Cizinci v jejím domově.

Pracovali ve skupinkách a hovořili tlumeně, jako na hřbitově. Statici zkoumali infrastrukturu budovy, zatímco požární inspektoři prováděli měření příručními přístroji. Několik zástupců magistrátu se dohadovalo v rohu o nákladech a pár policistů stálo na stráži u zhroucené venkovní stěny, kde už pracovali dělníci na provizorní prkenné barikádě, jež by zakryla otvor ve zdi.

Dírou si všimla zvědavců na ulici, které zadržovaly policejní kordony. Měli obdivuhodnou výdrž, když si člověk uvědomil, že ranní déšť se změnil v odpolední liják. V šeru blýskaly fotoaparáty. Turisté.

Jejím ochromením projel plamen zlosti. Chtěla je všechny okamžitě vyhodit. Tohle bylo její křídlo, její domov. Zlost jí pomohla v soustředění a připoutala její pozornost k současné situaci, s níž bylo třeba se vypořádat. Měla svůj úkol, svoje povinnosti.

Obrátila se k ostatním badatelům a studentům z muzea. Už se začali probírat troskami. Bylo povzbudivé vidět, že momentálně odložili svou profesionální revnivost stranou.

Safia se vrátila zpátky ke vchodu, odhodlaná zorganizovat ty, kteří nabídli svou pomoc. Když ale došla do první místnosti, ve vchodu se objevila velká skupina lidí. V jejím čele kráčela Kara, oblečená v pracovním, a s červeným tvrdým kloboukem s insigniemi Kensington Wells. Uvedla skupinu asi dvaceti mužů a žen do galerie. Všichni měli stejné oblečení a na hlavách stejné červené klobouky.

Safia si stoupla před ně. „Karo?“ Neviděla ji celý den. Zmizela s ředitelem muzea, zřejmě aby pomáhala koordinovat různé týmy policejních a požárních vyšetřovatelů. Vypadalo to, že pár miliard v librách šterlinků člověku dodávalo jistou autoritu.

Kara mávla na svůj tým, aby pokračovali do galerie. „Do práce!“ Obrátila se k Safii. „Najala jsem si svůj vlastní pátrací tým.“

Safia zírala na skupinu, která se rozlezla jako malá armáda po místnostech. Místo zbraní ale měli všemožné vědecké vybavení. „Co se děje? Proč to děláš?“

„Abych zjistila, co se tu stalo.“ Kara sledovala, jak se její skupina pus-tila do práce. V očích se jí zračilo horečnaté, ohnivé odhodlání.

Safia u své přítelkyně takový pohled neviděla už hodně dlouho. Něco vzbudilo Kařiny vášně, které jí chyběly po celé roky. Takový žár mohla vyvolat jediná věc.

Její otec.

Safia si pamatovala pohled v Kařiných očích, když sledovala videona-hrávku exploze. To podivné ulehčení. To jediné slovo. *Konečně...*

Kara vkročila do galerie. Její skupina už začala sbírat vzorky z různých povrchů: umělé hmoty, skla, dřeva, kamene. Kara přešla ke dvěma mužům s detektory kovu. Jeden z nich právě zvedl z hromádky sutin kousek roz-taveného bronz. Odložil ho stranou.

„Chci, abyste našli všechny kousky toho meteoritu,“ přikázala jim Kara. Muži přikývli a pokračovali v pátrání.

Safia se k ní připojila. „Co tady *doopravdy* hledáš?“

Kara se k ní obrátila a v očích se jí blýskalo odhodlání. „Odpovědi.“

Safia poznala, jaká naděje zůstala nevyslovena. „O tvém otci?“

„O jeho smrti.“

16:20

KARA SEDĚLA na chodbě ve skládacím křesle. V galeriích pokračovala práce. Kolem bzučely a vrčely větráky. Hovor a hlasy pracovníků k ní sotva doléhaly. Vyšla ven, aby si zakouřila. Už dávno toho nechala, ale potřebovala nějak zabavit ruce. Prsty se jí trásly.

Má na to sílu? Sílu doufat.

Ve vchodu se objevila Safia, všimla si jí a vykročila jejím směrem.

Kara na ni mávla, aby ji nechala chvílku samotnou, a ukázala na svou cigaretu. „Potřebuju jen chvílku.“

Safia se zarazila, okamžik se na ni dívala, pak přikývla a vrátila se zpátky do galerie.

Kara znovu vdechla kouř cigarety, ale uklidnění stále nepřicházelo. Adrenalin z minulé noci pomalu docházel a ona si připadala nevyrovnaná. Zírala na nápis nad vchodem do galerie. Byla na něm bronzová podoba jejího otce, zakladatele galerie.

Kara s povzdechem vyfoukla z plic kouř, který jí zamlžil výhled. *Táta...*

Někde v galerii s těžkým zaduněním něco spadlo. Ten zvuk připomínal výstřel a vyvolal v ní vzpomínky na minulost, na lov mezi dunami.

Kara se ponořila do vzpomínek.

Bylo to na její šestnácté narozeniny.

Hon byl dárkem od jejího otce.

Arabský přímorožec prchal nahoru po svahu písečné duny. Bílá srst antilopy se jasně odrážela od červeného písku. Jediné dvě skvrny na jeho bílé srsti představovala černá špička ocasu a černá maska kolem očí a čenichu. Z poranění na hýždí mu kapala vlhká červená stopa.

Při zoufalém útěku před lovci se přímorožcova kopyta zarážela hluboko do sypkého písku. Proud krve zesílil, když zvíře usilovně vyrazilo k vrcholu duny. Dva zužující se rohy protínaly vzduch a krční svaly zvířete se s každým bolestivě získaným metrem napínaly.

O čtyři sta metrů dříve Kara zaslechla jeho volání přes zvuk písečného terénního vozidla se čtyřmi silnými terénními pneumatikami. Zklamaně přidala plyn a přelétla vrchol obrovské duny. Na okamžik se ocitla ve vzduchu nad sedadlem, jak vozidlo pomalu padalo k zemi.

Rozzlobeně sevřené rty zůstávaly ukryté za písečným šátkem stejné barvy jako její khaki lovecký oblek. Světlé vlasy, stažené uprostřed do copu, za ní vlály jako ohon za divokou kobylou.

Její otec jel na druhém vozidle s puškou na zádech. Šátek mu spadl na krk. Kůži měl opálenou do barvy koňského sedla a vlasy v odstínu písečné sedí. Zachytil její pohled.

„Jsme blízko!“ vykřikl do kvílivého řevu motorů. Prudce přidál plyn a uháněl dolů po návětrné straně duny.

Kara ujížděla za ním, skloněná nad řídítky a následovaná jejich beduinským průvodcem. Byl to právě Habíb, kdo je zavedl ke kořisti. A byl to také obratný beduínův výstřel, který přímorožce zranil. I když na ni jeho

stopařské schopnosti a vynikající rána, jež zasáhla prchající antilopu, udělaly dojem, rozzuřilo ji, když se dozvěděla, že Habíb to zvíře schválně jen zranil a nezabil.

„Ono pomalejší... pro dívku,“ vysvětlil Habíb.

Karu ta krutost... a urážlivost naplnila hořkostí. Chodila na lov se svým otcem od doby, kdy jí bylo šest let. Nebyla rozhodně bez zkušeností a dávala přednost čistým ranám. Schválně zvíře zranit považovala za zbytečně brutální.

Přidala plyn tak prudce, až jí od zadních kol odlétla sprška písku.

Někteří lidé, zejména v Anglii, zvedali pohoršené obočí nad její výchovou a považovali ji za divošku, zejména protože neměla matku. Kara na to nedbala. Procestovala polovinu světa a nikdo ji nevychoval podle snobských představ o tom, co mají dělat muži a co ženy. Uměla se bránit a uměla bojovat pěstmi i nožem.

Když teď dojeli k úpatí duny, Kara se svým průvodcem rychle dohonila otce, jehož vozidlo zpomalilo na rychlost velbloudího kroku na pruhu sypkého písku, do kterého se kola bořila jako do písku tekutého. Prosvítlili kolem něj v oblaku prachu.

Její otec se vyhrabal z nepříjemného zdržení a všichni vyrazili vzhůru po další obrovské duně, dvousetmetrové hoře z červeného písku.

Kara s Habíbem dorazila k jejímu hřebeni jako první a trochu zpomalila, aby se nejprve podívala, co je na druhé straně. A ukázalo se, že udělala dobře. Opačná strana duny padala dolů tak příkře jako nějaký útes, a končila na široké písčné planině. Kdyby pokračovala stále stejnou rychlostí, snadno se mohla překotit a skutálet se dolů.

Habíb na ni mávl, aby zastavila. Poslechla ho a zarazila vozidlo na vrcholu duny. Dusivé vedro na ni dopadalo jako závaží, ale ona si ho sotva všimla. Ze rtů se jí vydralo dlouhé, užaslé vydechnutí.

Na druhé straně duny se otevíral opravdu velkolepý výhled. Slunce, visící kousek nad západním obzorem, změnilo plochý písek v čiré sklo. Fata morgána z horka před ní vytvářela iluzi ohromných vodních ploch jako falešné přísliby v nehostinné krajině.

Karu ale zaujalo ještě něco jiného. Ve středu pláně se zdola nahoru zvedal ve spirále písčný komín, který mizel v oblaku prachu vysoko nad jejich hlavami.

Písčný ďábel.

Kara už takové věci viděla, včetně podstatně zuřivějších písčných bouří, které se mohou přirůdit jakoby odnikud a v mžiku zase zmizet. Přesto

ji ten pohled hluboce zasáhl. Na osamělosti tohoto víru a jeho nehybnosti uprostřed pláně bylo něco tajemného a zvláštního.

Slyšela, jak za ní Habíb něco mumlá se sklopenou hlavou, jako by se modlil.

V tu chvíli se k nim připojil její otec a obrátil její pozornost zpátky k přímorožci. „Támhle je!“ přerývaně vydechl a ukázal k úpatí příkrého svahu.

Přímorožec běžel po rovině a těžce kulhal.

Habíba to vytrhlo z modlitby. Zvedl ruku. „Ne, my nejít dál.“

Otec se zamračil. „O čem to mluvíte?“

Průvodce nespouštěl zraky z pláně před nimi. Jeho výraz maskovaly tmavé brýle a vlněný ománský šátek, zvaný šamag.

„My nejít dál,“ zopakoval Habíb zastřeně. „Tohle je země nisnásů, písečných duchů. My musíme otočit.“

Otec se zasmál. „Nesmysl, Habíbe.“

„Tati?“ zeptala se Kara.

Potrásl hlavou a vysvětlil jí to. „Nisnásové jsou strašidla, která prý žijí hluboko v poušti. Černí džinové, duchové, kteří straší mezi písky.“

Kara se ohlédla na neproniknutelný výraz jejich průvodce. Prázdná oblast Arábie, Rub al-Chálí, byla největší písečnou pouští na světě, dokonce ještě větší než Sahara, a byla dějištěm nepřeborného množství fantastických a bizarních příběhů. Někteří lidé trvali na tom, že ty historky jsou pravdivé.

Mezi ně zjevně patřil i Habíb.

Její otec ubral plyn. „Slíbil jsem ti hon, Karo, a nechci tě zklamat. Jestli se ale chceš otočit...“

Kara zaváhala, dívala se z Habíba na svého otce, rozpolcená mezi strachem a odhodláním i mezi mytologií a realitou. Tady, v divočině hluboké pouště, se všechno zdálo být možné.

Dívala se za prchajícím zvířetem, které utíkalo přes horkou planinu a každý krok pro ně představoval bolestné utrpení. Věděla, co musí udělat. Ta krev i agonie začala kvůli ní. Musí ukončit jeho trápení.

Povytáhla si šátek a přidala plyn motoru. „Támhle je jednodušší cesta dolů. Kousek nalevo.“ Vyrázila podél hřebene směrem k pozvolnější části duny.

Nemusela se otáčet, aby věděla, jak se její otec pyšně a spokojeně usmívá. Jeho úsměv zářil stejně jasně jako slunce. V tomto okamžiku v něm ale nebylo žádné skutečné teplo.

Hleděla na rovinu pod sebou, za prchajícím přímorožcem, k té osamělé

písečné spirále. I když píseční ďáblové byli běžným úkazem, přesto se jí tenhle zdál podivný. Vůbec se nehýbal.

Jakmile došla k mírnějšímu svahu, obrátila vozidlo dolů k planině. I tak to byl velice příkrý sestup. Klouzala a sjížděla po duně, ale podařilo se jí udržet stabilitu vozidla. Na úpatí duny kola zabrala na pevnějším podkladě a Kara prudce vyrazila vpřed.

Těsně za sebou slyšela stroj svého otce. Zvuk motorů se donesl i k jejich kořisti a přimorožec s bolestným pohozením hlavou zrychlil.

Měl před nimi náskok necelého půl kilometru. Nebude to trvat dlouho. Na rovné ploše jejich vozidla rychle zvíře dostihnou a pohotová, čistá rána pak ukončí utrpení zvířete i celý lov.

„Utíká do úkrytu!“ zavolal na ni otec a ukázal k víru. „Míří k té písečné bouři!“

Otec rychle projel kolem ní. Kara se ho jala stíhat, shrbená nad řídítky. Pronásledovali přimorožce, jak nejrychleji mohli, ale zoufalství zvířeti dodávalo nečekanou hbitost.

Přimorožec vběhl do okraje písečné bouře a zamířil do jejího středu.

Její otec nezřetelně zaklel, ale pokračoval v pronásledování.

Kara ho následovala.

Když se přiblížili k prachové bouři, všimli si hluboké jámy v písku. Oba stroje zabrzdily u jejího okraje. Pouštní ďábel se zvedal ze středu prohlubně, jako kdyby se jednalo o vrtačku, která se zakusuje do povrchu pouště a odhazuje písek vysoko do vzduchu. Sloup prachu musel mít průměr padesát metrů, prohlubeň dobrých čtyři sta.

Kouřící sopka uprostřed písku.

Ďáblem poletovaly záblesky modré energie s překvapivě tichým praskáním. Kara cítila vůni ozónu. To byl u písečné bouře na suché poušti unikátní jev: statická elektřina.

Její otec vír ignoroval a ukázal ke dnu prohlubně. „Támhle je!“

Kara se podívala naznačeným směrem. Přimorožec se kulhavě blížil k hustšímu prachu rotujícího cyklonu uprostřed.

„Připrav si pušku!“ zavolal na ni otec.

Kara zůstala jako ztuhlá a nemohla se pohnout.

Přimorožec dosáhl okraje ďábla, nohy se mu chvěly a podklesávala pod ním kolena, ale ze všech sil se snažil ukrýt pod závojem hustého vířícího písku.

Její otec tiše zaklel a vyrazil ze svahu do prohlubně.

Kara se bázlivě kousla do spodního rtu a o něco pomaleji vyrazila za

ním. Jakmile přešla okraj prohlubně, ucítla, že ji obklopuje statická elektřina. Chloupky jí praskaly při styku s oblečením a ještě zvyšovaly její obavy. Zpomalila a zadní kola se zabořila do písčného svahu.

Její otec mezitím dosáhl dna prohlubně a zastavil smykem tak prudce, že se málem převrátil. Podařilo se mu ale zůstat na sedadle a vzápětí si přiložil pušku k líci.

Kara slyšela hlasité prásknutí jeho pušky značky Marlin. Pohlédla za přimorožcem, ale zvíře už bylo v písčné bouři a jevílo se jako pouhý stín. Přesto se ale ten stín zapotácel a padl k zemi.

Čistá rána! Jejím otci se to podařilo!

Kara si náhle připadala velice pošetile. Dovolila svému strachu, aby nad ní převzal vládu, a přišla o příležitost úspěšně zakončit lov. „Tati!“ zavolala, aby mu vyjádřila svůj obdiv, hrdá na jeho zarytý pragmatismus po celou dobu honu.

Náhly výkřik v ní ale udusil všechna další slova. Ozýval se z písčného děbla jako z nějakého temného pekla. Byl to skřek čiré bolesti. Temný stín přimorožce sebou tloukl v centru víru, rozmazaný za stěnou rotujícího písku. Z hrdla se mu dral úzkostný jek. Právě ho něco zabijelo.

Její otec se pokoušel co nejrychleji obrátit své vozidlo. Vzhlédl k ní vytřeštěnými očima. „Karo! Rychle ujížděj pryč!“

Nedokázala se pohnout. Co se to dělo?

Pak skřek zvířete náhle ustal. Kolem se šířil hrozný pach spáleného masa a chlupů. Vycházel ze středu prohlubně, valil se přes ni a málem ji zadusil. Viděla, jak její otec stále zápolí se svým vozidlem, ale kola zapadala stále hlouběji do písku. Nemohl odjet.

Všiml si, že Kara je pořád ještě na svém místě. „Karo! Jed!“ Na potvrzení svých slov mávl rukou. Opálenou tvář měl smrtelně bledou. „Utíkej, holčičko!“

Pak to ucítla. Písek se dal do pohybu. Nejdřív to bylo jen lehké zatahání, jako kdyby se náhle zvýšila gravitace. Zrnka písku se začala chvět a padat dolů, ale brzy se spojila do celých proudů, které mířily ke středu písčného děbla.

Její otec to cítil také. Prudce přidal plyn, ale kola se protáčela v písku a odletovala od nich oblaka prachu. Zaječel na ni: „Zmiz, sakra!“

Ten výkřik jí projel jako blesk. Její otec jen zřídka zvyšoval hlas – a nikdy v panice.

Nahodila motor a pokoušela se přidat plyn. Ke své hrůze viděla, jak se písčný sloup rozšiřuje díky nevysvětlitelným písčným proudům, které ho

napájely. Natahoval se k místu, kde se její otec stále pokoušel vymanit z písku.

„Tati!“ vykřikla na něj varovně.

„Jeď, dítě!“ Konečně se mu silou vůle podařilo vozidlo osvobodit. Rychle ho otočil a zamířil nahoru.

Kara následovala jeho příkladu. Otočila svůj stroj, přidala plyn a ujížděla nahoru k okraji prohlubně. Písek se jí pokoušel vtáhnout zpátky, nasával ji jako obrovský vír do svého středu. Vzđorovala mu s veškerou obratností.

Konečně dorazila k okraji prohlubně a ohlédla se přes rameno. Její otec byl pořád blízko dna, obličej měl pokrytý pískem a potom a soustředěně mhouřil oči. Za jeho rameny se k němu blížila stěna vířícího písku ozdobená drobnými jiskřičkami statické elektřiny. Vír už pokrýval celé dno prohlubně.

Kara od toho pohledu nedokázala odvrátit zrak. V centru písečného dábbla rostla temnota, rozšiřovala se a černala. Jiskřičky statické elektřiny ji nemohly nijak prosvětlit. Ve vzduchu stále visel pach spáleného masa. Nedávné varování jejich průvodce naplnilo Kařino srdce hrůzou.

Černí duchové... nismásové.

„Tati!“

Ale její otec uvízl v hlubších, silnějších písečných proudech a nemohl se z nich vymanit. Už se ho dotýkal okraj sloupu. Jeho oči se střetly s jejíma a zračil se v nich šílený strach – ne o sebe, ale o ni.

Jeď, vyslovil pouze rty – a v dalším okamžiku byl pryč, propadl se do temnoty, která dábbla vyplnila.

„Tati...!“

Následoval děsivý výkřik.

Než stačila zareagovat, sloup písku s oslepující silou vybuchl. Zvedl ji ze sedadla a vynesl ji vysoko do vzduchu. Vířila a otáčela se. Čas se zastavil, když tu jí naproti vyrazila země a prudce ji udeřila. Prasknutí v paži doprovodil záblesk bolesti, kterého si ale sotva všimla. Kutálela se po písku, až se zastavila obličejem dolů.

Několik okamžiků tak zůstala ležet, neschopná pohybu. Strach o otce jí ale dodal síly, aby se překulila na bok. Zírala zpátky ke kouřící sopce uprostřed písku.

Đábel byl pryč. Zbyl po něm jen oblak prachu, který visel ve vzduchu. Namáhavě se posadila, lapala po dechu a druhou rukou si držela zraněnou paži. Nedávalo to žádný smysl. Rozhlížela se na všechny strany.

Všude kolem ní ležela neporušená vrstva písku – žádné stopy nebo otisky nohou. Všechno bylo pryč: písečná prohlubeň, krvácející přímorožec i písečný vír.

Dívala se na prázdný písek kolem sebe. „Tati...“

Výkřik z galerie přitáhl Kařinu pozornost k současnosti. Cigaretu, kterou stále držela mezi prsty, mezitím nepozorovaně dohořela až k filtru. Postavila se a zamáčkla ji.

„Pojď sem!“ zopakoval hlas. Patřil jednomu z jejích techniků. „Něco jsem našel!“

8:02 EST

LEDYARD, CONNECTICUT

PAINTER CROWE se před otevřením dveří v nejvyšším patře hotelu Grand Pequot Tower přikrčil těsně nad podlahou. Čekal útok, a proto namířil odjištěnou pistolí a prst položil na spoušť.

Prostor před výtahem byl prázdný.

Zadržel dech a naslouchal. Žádné hlasy, žádné kroky. V dále bylo slyšet televizi, ze které se linula znělka pořadu *Dobré ráno, Ameriko*. Painter na dnešním ránu nic dobrého neshledával.

Zvedl se a vyhlédl ze dveří se stále připravenou zbraní. Nic. Zul si boty a jednu nechal ležet tak, aby zablokovala dveře výtahu otevřené pro případ, že by potřeboval rychle ustoupit. V ponožkách udělal tři rychlé kroky k protější stěně a rozhlédl se po bezprostředním okolí.

Vzduch byl čistý.

Proklel nedostatky pracovníků. I když měl podporu hotelové bezpečnostní služby a místní policie, která už hlídala všechny východy z hotelu, nebyli tu žádní další federální agenti z respektu před suverenitou zdejších indiánů.

Kromě toho jeho mise měla být jednoduchá. Nejhorší scénář počítal s tím, že budou muset zničit data, aby se nedostala do rukou Číňanů.

Teď se všechno zvrátilo. Oklamalo ho jeho vlastní vybavení. Momentálně se mu hlavou honily daleko větší obavy.

Cassandra...

Modlil se, aby se mýlil, ale ve skutečnosti příliš nedoufal.

Podél stěny vyklouzl z výtahové haly. Otvírala se doprostřed chodby.

V obou směrech od ní vedly očíslované apartmány. Příkrčeně se rozhlédl na obě strany. Nic. Ani stopy po Čangovi nebo jeho bodyguardech.

Vyrazil chodbou.

Jeho smysly se zostrily na úroveň břitvy. Při klapnutí dveří za sebou se prudce otočil, poklesl na koleno a namířil pistolí. Na opačném konci chodby se objevila starší žena v županu. Zvedla ze země bezplatný výtisk *USA Today* a vrátila se do svého pokoje, aniž by si vůbec ozbrojeného muže všimla.

Painter se obrátil původním směrem. Rychle proběhl těch deset kroků, které jej dělily od dveří do jejich apartmánu. Zkusil kliku. Zamčeno. Jednou rukou sáhl po klíči, zatímco druhou stále mířil na Čangovy dveře na druhé straně chodby. Projel klíčem před elektronickým zámkem. Rozsvítilo se zelené světlo.

Zatlačil na dveře, aby se otevřely, a sám se přitom stále opíral o zeď na chodbě.

Žádné výstřely. Žádné výkřiky.

Vběhl do místnosti. Zastavil se necelé dva metry od dveří, rozkročený ve střeleckém postoji. Ze svého místa měl jasný výhled do hlavní místnosti i do ložnice.

Prázdná.

Rychle vyrazil kupředu a zkontroloval ložnici i koupelnu. Žádní nepřátelé... a žádná známka Cassandřiny přítomnosti. Vrátil se k výklenku s elektronickým vybavením. Podíval se na monitory. Pořád na nich byly různé pohledy do Čangova apartmánu přes chodbu. Všichni byli pryč. Počítač také. V apartmánu zůstal jediný člověk.

„Ach bože... to ne...“

Zapomněl na opatrnost a vyběhl ze dveří na chodbu. Vytáhl bezpečnostní klíč, kterým se daly otevřít všechny dveře v budově. Vpadl do Čangova apartmánu a proběhl hlavním pokojem do ložnice.

Dívka visela na provazu, připevněném ke stropnímu větráku, úplně nahá. Obličej nad oprátkou měla fialový. Nohy, které na monitoru ještě kopaly, nyní visely volně.

Painter uložil zbraň do pouzdra, přisunul si židli a vyskočil do vzduchu. Ze zápěstního pouzdra vytáhl dýku a jediným hbitým máchnutím přeřízl provaz. Těžce dopadl na podlahu, odhodil dýku a zachytil padající tělo.

Položil dívku na postel a klekl si vedle ní. Prsty se pokoušel uvolnit staženou smyčku.

„Sakra práce!“

Provaz se zařízl hluboko do hubeného krku, ale nakonec svou oběť přece jen pustil. Painter ho uvolnil a prsty jí opatrně prohmatl páteř. Nebyla zlomená.

Byla ještě naživu?

Jako v odpověď se její tělo rozechvělo chraptivým nadechnutím.

Painter ulehčeně sklonil hlavu.

Dívka otevřela oči, plné paniky a nepřítelne hrůzou. Roztřásl ji záchvat kašle. Její paže bojovaly s neviditelným nepřítelem.

Pokoušel se jí uklidnit a oslovil ji čínsky: „Jsi v bezpečí. Lež klidně. Jsi v bezpečí.“

Děvče vypadalo ještě mladší než na třináct let. Nahé tělo měla pohmožděné na místech, kde by nemělo být pohmožděné žádné dítě. Čang ji zle zneužil a pak ji hodil přes palubu: nechal ji pověsit, aby zpomalil své pronásledovatele.

Sedl si na paty. Dívka začala vzlykat a schoulila se do klubíčka. Nedo-
týkal se jí, protože věděl, že by ji to nemuselo uklidnit.

Sluchátko v uchu mu začalo bzučet. „*Veliteli Crowe.*“ Byl to šéf hotelové bezpečnostní služby. „*U severního východu se střelí.*“

„Čang?“ Stoupl si a odpěchal k oknu.

„*Ano, pane. Podle hlášení používá vaši partnerku jako živý štít. Mohla by být zasažena. Posílám tam další muže.*“

Painter otevřel okno. Bylo zabezpečené a šlo otevřít jen natolik, že se jím dala prostrčit hlava. „Musíme vztyčit silniční zátarasy.“

„*Okamžik.*“

Dolehl k němu zvuk kvílejících pneumatik. Z parkoviště vyrazil lincoln a zamířil k hotelu. Bylo to Čangovo vozidlo – jelo ho vyzvednout.

Ve sluchátku se znovu ozval hlas. „*Probil se severním východem. Po-
řád má vaši partnerku.*“

Automobil už byl u rohu hotelu.

Painter se odvrátil od okna. „Zvedněte ty zatracený zátarasy!“ Ale na to nebude dost času. Od jeho nouzového volání neuběhly ještě ani čtyři minuty. Policejní složky tu obvykle mívaly co do činění s opileckými rvačkami, alkoholem za volantem a drobnými krádežemi, nikoliv se zá-
žitostmi národní bezpečnosti.

Musel je zastavit.

Shýbl se a sebral ze země svůj nůž. „Zůstaň tady,“ řekl jemně čínsky. Odpěchal do hlavní místnosti a dýkou odpáčil ventilační mřížku. S cvak-
nutím odskočila od stěny. Sáhł dovnitř a uchopil černý předmět, který tam

byl schovaný. Elektromagnetický granát měl přibližně rozměry fotbalového míče.

S granátem v ruce vyběhl z apartmá na chodbu. Stále bez bot sprintoval po koberci a mezitím se v duchu pokoušel rychle si představit, kde je severní východ vzhledem k jeho momentální poloze na tomto poschodí. Dospěl k nejlepšímu odhadu, jakého byl schopen.

O osm dveří dál se zastavil a znovu vytáhl bezpečnostní klíč. Projel jím elektronickým zámekem a jakmile se rozsvítilo zelené světlo, rozrazil dveře a vpadl dovnitř. „Bezpečnost!“ zahulákal přitom.

V křesle seděla starší žena, tatáž, kterou před tím viděl na chodbě, a četla si *USA Today*. Jak se lekla, noviny jí vypadly, a ona si přitáhla župan těsněji ke krku. „*Was ist los?*“ zeptala se německy.

Proběhl kolem ní k oknu a ujistil ji, že se nic neděje. „*Nichts, sich ungefähr zu sorgen, Fräulein,*“ odpověděl.

Otevřel okno. Znovu šlo otevřít jen tak, že jím mohl sotva prostrčit hlavu. Podíval se dolů.

Přímo pod ním stál lincoln. Zadní dvířka sedanu se právě zabouchla. Bylo slyšet střelbu. Bok vozu zasypaly kulky, zatímco pneumatiky kvílely a dýmaly, ale vůz byl neprůstřelný.

Painter se zaklonil a prostrčil granát z okna. Stiskl aktivací tlačítko a plnou silou ramene mrštil granátem rovnou dolů.

Vtáhl paži zpátky do místnosti. Kola lincolnu přestala kvílet a začala zabírat. Vyslal modlitbu k duchům svých předků. Elektromagnetický pulz měl dosah jenom dvacet metrů. Zadržel dech. Jak se to říká? *Těsně vedle platí jen u házení podkov a ručních granátů.*

Konečně zaslechl tlumený výbuch granátu. Byl dostatečně blízko?

Znovu vyklonil hlavu.

Lincoln dojel k nejbližšímu rohu hotelu, ale místo aby zatočil, nekontrolovatelně změnil směr a narazil čelem do řady zaparkovaných vozidel. Předek lincolnu se zvedl do výšky nad kapotu vozu Volkswagen Passat a v této poloze se zastavil.

Painter si vzdychl.

To byla na elektromagnetických pulzech dobrá věc. Nerozlišovaly mezi jednotlivými počítačovými systémy. Vyřazovaly z provozu i palubní počítače automobilů.

Uniformovaní pracovníci bezpečnostní služby pod ním obklopili zneškodněný vůz.

„*Was ist los?*“ zopakovala za ním ta stará Němka.

Otočil se a přeběhl zpátky ke dveřím na chodbu. „*Etwas Abfall gerade entleeren.*“ Jen vyhazoval nějaký odpad. Rychle se vrátil chodbou k výtahu. Sebral botu, která blokovala otevřené dveře, a stiskl knoflík do přízemí.

Jeho kousek sice zastavil Čangův únik, ale taky určitě smazal údaje z počítače, který měl Čang u sebe. To ale nebyla Painterova hlavní starost.

Cassandra.

Musel se k ní dostat.

Jakmile se v přízemí otevřely dveře, vyběhl do haly, kde vládl chaos. Střelba nezůstala nepozorována, i když několik lidí pořád klidně sedělo u svých hracích automatů a mačkalo tlačítka s buldočí zatvřelostí.

Po cestě k severnímu východu musel projít několika zátarasy, kde po něm chtěli identifikační kartičku. Zoufalý z toho, že ho někdo zpomaluje, konečně spatřil Johna Fentona, šéfa bezpečnostní služby hotelu, a zavolal na něj. Ten Paintera provedl rozbitým východem. Pod botami jim křupalo bezpečnostní sklo a ve vzduchu se stále vznášel pach střelného prachu.

„Nechápu, proč to auto nabouralo,“ řekl Fenton. „Ale rozhodně to pro nás bylo štěstí.“

„To nebylo jenom štěstí,“ odpověděl Painter a vysvětlil druhému muži všechno o elektromagnetickém granátu a jeho dvacetimetrovému dosahu. „Dneska ráno bude mít pár hostů potíže s nastartováním vozů. A v prvním patře se pravděpodobně usmažilo taky několik televizorů.“

Před hotelem Painter viděl, že pracovníci bezpečnosti mají všechno pevně v rukách. Od parkoviště se navíc blížilo několik tmavě šedých policejních vozů se zapnutými majáčky. Místní Kmenová policie.

Painter se rozhlédl kolem sebe. Čangovi bodyguardi klečeli na kolenou s rukama sepjatýma za hlavou. Na zemi ležela dvě těla s přikrytými obličejí. Obě těla byla mužská. Painter k nim přistoupil a nadzvedl sako, které mělo jedno tělo přehozené přes hlavu. Další bodyguard, s polovinou obličeje pryč. U druhého těla se ani nemusel dívat na tvář – poznal Čangovy naleštěné kožené boty.

„Zastřelil se,“ řekl známý hlas uprostřed bezpečnostních pracovníků. „Radši zvolil smrt než zatčení.“

Painter se otočil a viděl, jak proti němu kráčí Cassandra. Byla bledá a nesměle se usmívala. Na sobě měla jen podprsenku a levé rameno měla obvázané.

Kývla k černému kufříku, který ležel několik desítek centimetrů od nich. Čangův počítač.

„Takže jsme o ta data přišli,“ řekl. „Ten elektromagnetický pulz je zničil.“

„Možná ne,“ odpověděla s úsměvem. „Ten kufřík je odstíněn měděnou Faradayovou klecí. Ta by ho měla od pulzu izolovat.“

Ulehčeně vydechl. *Takže data jsou v bezpečí. Všechno ještě není ztraceno... pokud se jim tedy podaří zjistit přístupové heslo.* Vykročil ke Cassandre. Stále se usmívala a oči jí zářily. Vytáhl pistoli a přiložil ji Cassandre doprostřed čela.

„Paintere, co to...“ O krok ustoupila.

Následoval ji a neustále na ni mířil. „Jaký je ten kód?“

Po boku se mu objevil Fenton. „Veliteli?“

„Nepleťte se do toho,“ přerušil ho a neustále věnoval veškerou pozornost Sanchezové. „Čtyři tělesní strážci a Čang. Všichni jsou tady. Jestli Čang prohlédl naše sledování, je pravděpodobné, že varoval svůj kontakt na konferenci. Pokusili by se o únik spolu, aby později mohla proběhnout výměna.“

Pokoušela se ohlédnout na mrtvá těla, ale díky jeho přitisknuté pistoli nemohla. „Nemůžeš si přece myslet, že tím kontaktem jsem byla já?“ řekla a trochu se zasmála.

Ukázal volnou rukou. „Poznám práci pětačtyřicítky, jako je sig sauer, který používáš.“

„Čang mi ho vzal. Paintere, nebuď paranoidní. Já...“

Sáhl do kapsy a vytáhl štěnici, kterou našel přilepenou na stěně výtahu. Podal ji Cassandre.

Ztuhla, ale ani se na ni nepodívala.

„Není na ní žádná krev, Cassandro. Ani stopa. Což znamená, žeš mu ji nikdy nevtiskla pod kůži, jak jsi měla.“

Obličej jí ztuhl.

„Ten přístupový kód?“

Jen na něj zírala, chladná a bez emocí. „Víš, že ti ho nemůžu dát.“

Hledal v tváři této cizinky partnerku, kterou znával, ale ta byla dávno pryč. Neviděl žádnou lítost, žádnou provinilost, jen odhodlání. Neměl čas ani žaludek na to, aby ji lámal. Kývl na Fentona. „Ať jí vaši muži nasadí pouta. Mějte ji neustále pod dozorem.“

Když ji poutali, zavolala na něj zřetelně: „Paintere, uděláš nejlíp, když si budeš hlídat záda. Nemáš ani tušení, do čeho ses právě zamotal.“

Zvedl kufříkový počítač a odcházel.

„Plaveš v hlubokých vodách, Paintere. A kolem tebe krouží a krouží samý zatracený žraloci.“

Ignoroval ji a vrátil se k severnímu východu. Musel si přiznat jednu věc: nerozumí ženám.

Než mohl zajít zpátky do hotelu, zastoupila mu cestu vysoká postava v šerifském klobouku. Byl to jeden z místních policistů. „Velitel Crowe?“ „Ano?“

„Obdrželi jsme pro vás naléhavý telefonát.“

Painter sraštil obočí. „Od koho?“

„Od admirála Rectora, pane. Můžete si s ním promluvit z naší vysílačky.“

Painter se zamračil. „Tygr“ Rector byl ředitelem oddělení DARPA a jeho nadřízeným. Painter s ním nikdy nehovořil, viděl jen jeho jméno na oběžnících a dopisech. To už se Washington dozvěděl o tom, jak dopadla zdejší akce?

Nechal se odvést k jednomu ze zaparkovaných šedých vozů, na jehož střeše stále ještě blikal majáček. Vzal do ruky vysílačku. „Tady velitel Crowe. Jak vám mohu pomoci, pane?“

„Veliteli, potřebujeme vás mít okamžitě zpátky v Arlingtonu. Vrtulník, který vás vyzvedne, je už na cestě.“

Jako kdyby čekal na svou narážku, ozval se v dálce zvuk přilétající helikoptéry.

Admirál Rector pokračoval: „Nahradí vás velitel Giles. Seznamte ho s momentálním stavem operace a pak se nahlaste zde, jakmile se dostanete do Dullesu. Bude na vás čekat vůz.“

„Ano, pane,“ odpověděl, ale spojení už bylo přerušeno.

Vystoupil z vozu a zíral na šedo zelený vrtulník, který přilétal nad okolními lesy, nad krajinou jeho předků. Zmocnila se ho zlá předtucha, které jeho otec říkal „nedůvěra bílých očí“. Proč ho tak náhle zavolal admirál Rector? Nač ten spěch? Nemohl si pomoci: v uších mu pořád zněla Cassandřina slova:

Plaveš v hlubokých vodách, Paintere. A kolem tebe krouží a krouží samý zatracený žraloci.

3. kapitola

ZÁLEŽITOSTI SRDCE

Ḃ ḥ X X 3) Ḫ | ◊ ◊ | X Y 3 | Y 3 ḥ) X

14. LISTOPADU, 17:05 GMT

LONDÝN, ANGLIE

„Pojď sem! Něco jsem našel!“

Safia se obrátila k jednomu z mužů vyzbrojených detektorem kovů, který právě volal na svého kolegu. *Co se zase stalo?* Oba dva postupně skládali kousky bronzové sochy, železných kadidelnic a měděných mincí. Safia se vydala podívat, co našli tentokrát. Mohlo to být důležité.

Na druhé straně galerie se ve vchodu objevila Kara, která ten výkřik zaslechla také. Připojila se k nim.

„Co jste našli?“ zeptala se s chladnou autoritou.

„Nejsem si jistý,“ odpověděl muž a kývl na detektor. „Ale mám velice silný signál.“

„Kus meteoritu?“

„To nemůžu říct. Je to pod tím kamenným blokem.“

Safia viděla, že ten kamenný blok kdysi býval tělem a nohama pískovcové sochy, kterou výbuch převrátil na záda. Přestože horní končetiny a hlavu odtrhla exploze, Safia tu postavu okamžitě poznala. Byla to socha jednoho ze strážců hrobky v Salále v životní velikosti. Pocházela z doby kolem roku 200 př. n. l. Zobrazovala muže s podlouhlým předmětem položeným na rameni. Safii ten předmět vždycky připomínal pušku, ale ve skutečnosti se jednalo o pohřební lampu na kadidlo.

Zničení této sochy bylo tragickou ztrátou. Jediné, co z ní teď zbývalo, bylo tělo a zlomené nohy. A i tento zbytek byl tak zasažený žárem výbuchu, že pískovec na povrchu sochy zatuhl do skleněné krusty.

To už se kolem nich nahloučili další lidé z Kařina týmu s červenými klobouky.

Muž, který prve volal, že učinil objev, ukázal detektorem kovu na zničenou sochu. „Musíme ten kámen odvalit a podívat se, co je pod ním.“

„Udělejte to,“ odpověděla Kara a přikývla. „Budeme potřebovat páčidla.“

Dva muži se vydali k hromádce nářadí.

Safia postoupila starostlivě kupředu. „Počkej, Karo. Ty tu sochu nepoznááš?“

„Jak to myslíš?“

„Podívej se na ni pořádně. To je ta socha, kterou objevil tvůj otec u hrobky v Salále. Musíme zachránit, co se dá.“

„Na to kašlu.“ Kara ji odvěkla za loket stranou. „Podstatné je, že pod ní může být nějaké vodítko k tomu, co se stalo mému otci.“

Safia se ji pokoušela odtáhnout ještě o kus dál a oslovila ji šeptem: „Karo... přece si nemůžeš doopravdy myslet, že to, co se tu stalo, má něco společného se smrtí tvého otce?“

Kara mávla na muže s páčidly. „Dejte mi jedno.“

Safia zůstala, kde byla. Pohled se jí zatoulal k dalším místnostem galerie, na které teď hleděla v novém světle. Veškerá její práce, celá ta sbírka, všechny ty roky strávené studováním... bylo to snad pro Karu něčím víc než jen pomníkem Reginaldu Kensingtonovi? Jednalo se snad o její způsob pátrání? O shromažďování materiálu na jednom místě, aby se zjistilo, co se vlastně před tolika lety jejímu otci na poušti stalo?

Safia si ten příběh pamatovala – Kara jí všechno s pláčem vyprávěla. Byla přesvědčená, že jejího otce zabilo něco nadpřirozeného.

Nisnásové... duchové pouště.

Už jako mladé dívky s Karou studovaly všechny možné příběhy, aby se dozvěděly co možná nejvíc o mytologii *nisnásu*. Podle legend se jednalo o duchy lidí, kteří kdysi obývali velké město uprostřed pouště. Říkalo se mu mnoha jmény: Irám, Wabar, Ubár. Město tisíce sloupů. Zmínky o jeho pádu bylo možné najít v koránu, v příbězích *Tisíce a jedné noci* a v Alexandrových knihách. Ubár měl být založen pravnučky biblického Noa a mělo se jednat o bohaté a dekadentní město plné zkažených lidí, kteří se pletli do temných obřadů. Jeho král neuposlechl varování proroka jménem Hud a bůh celé město smetl z povrchu země a srovnal je s okolními písky, takže se z něj stala pouštní Atlantida, kterou už nikdy nikdo neměl spatřit. Podle příběhů, které přetrvaly, však město stále existuje pod vrstvou písku

ovládáno mrtvými; jeho obyvatelé jsou proměněni v kámen a okraje zamořují zlí džinové a ještě horší *nisnásové*, divoká stvoření s magickými schopnostmi.

Safia se domnívala, že Kara všechny tyto mýty odmítala jako pouhé výmysly. Zejména když vyšetřovatelé připsali smrt jejího otce náhlému otevření obrovského pouštního závrtu. Takové smrtelné pasti se v této oblasti neobjevovaly tak vzácně a spolkly už nejedno vozidlo nebo osamělého poutníka. Podloží pouště bylo většinou z vápence, pórovité horniny s mnoha jeskyněmi, vyhloubenými ustupující vodou. Pravidelně docházelo ke zhroucení některé z těchto jeskyní, často doprovázeným jevy, jež Kara popsala: silný, vířící sloup prachu nad trychtýřovitým vírem písku.

Několik kroků od ní se teď Kara chopila jednoho páčidla s úmyslem přiložit ruku k dílu. Zdálo se, že ji toto geologické vysvětlení nepřesvědčilo.

To Safii mohlo napadnout – znala přece Kařinu umíněnou posedlost starou Arábií, s níž se díky svým miliardám ponořila do minulosti, shromažďovala artefakty ze všech možných období a najímala si ty nejlepší odborníky včetně Safie.

Zavřela oči a přemítala, jak velká část jejího vlastního života byla vedena tímto neplodným pátráním. Jak velký na ni mohla mít Kara vliv, když si vybírala svůj obor studia? Na její vlastní výzkumné projekty? Potřásla hlavou. Pro tuto chvíli toho na ni bylo moc. Musí si to promyslet v klidu později.

Otevřela oči a vykročila k soše, takže zablokovala ostatním přístup. „To vás nemůžu nechat udělat.“

Kara ji znovu odtáhla stranou a řekla jí chladným hlasem bez emocí: „Jestli je pod ní kus meteoritu, je jeho vyzvednutí důležitější než pár škrábanců na rozbité soše.“

„Důležitější pro koho?“ Safia se pokoušela napodobit Kařin netečný tón, ale ta otázka vyzněla spíš jako obvinění. „Ta socha je jedním z několika předmětů z Arábie toho období. I když je rozbitá, má nevyčíslitelnou hodnotu.“

„Ten meteorit...“

„... může počkat,“ vpadla Safia do řeči své patronce. „Přinejmenším do doby, než bude opatrně přemístěna ta socha.“

Kara se na ni zadívala ocelovým pohledem, který dokázal zlomit většinu mužů. Safia ho ale vydržela, protože věděla, že za vnější slupkou pevné ženy se skrývá malá holka.

Přistoupila k ní a vzala jí z ruky páčidlo. Překvapilo ji, že se Kaře chvějí

prsty. „Já vím, v co jsi doufala,“ zašeptala. Obě znaly historii meteoritu ve tvaru velblouda, příběh britského výzkumníka, který jej objevil, i to, že byl považován za strážce vchodu do zaniklého města, pohřbeného pod písky pouště.

Města jménem Ubár.

A ten meteorit teď explodoval za těch nejpodivnějších okolností.

„Musí tu být nějaká spojitost,“ zamumlala Kara, opakujíc slova, která už před chvílí pronesla.

Safia věděla o jediném způsobu, jak tuto naději rozptýlit. „Víš přece, že Ubár už byl nalezen.“ Chvíli nechala ta slova působit.

V roce 1992 toto legendární město objevil amatérský archeolog Nicolas Clapp pomocí družicového radaru, který dokáže proniknout pod povrch země. Město bylo založeno kolem roku 900 př. n. l. kolem jednoho z mála napajedel v oblasti, a jednalo se o důležité obchodní středisko na Kadidlové stezce, která spojovala hájky stromů, z nichž se vyrábělo kadidlo, na pobřežních Ománských horách s trhy v bohatých městech na severu. Během staletí Ubár prosperoval a rozrůstal se. Dokud jednoho dne polovina města nezmizela v obrovském závrtu. Zbytek města pověřiví lidé rychle opustili a nechali je napospas poušti.

„Bylo to jen obyčejné obchodní město,“ pokračovala.

Kara potřásla hlavou, ale Safia si nebyla jistá, jestli nesouhlasí s jejími slovy, nebo jestli se jen pokouší vrátit do reality. Safia si pamatovala na Kařino vzrušení, když se doslechla o Clappově objevu, který se dostal na přední stránky novin po celém světě: SLAVNÉ ARABSKÉ MĚSTO NALEZENO! Okamžitě se sama vydala na to místo podívat, aby mohla pomáhat při prvních průzkumech. Ale jak ji Safia upozornila, po dvou letech vykopávání nádobí a různých střepů se ukázalo, že to místo není ničím víc než opuštěnou obchodní stanicí.

Žádné ohromné poklady, žádné tisíce sloupů, žádní černí duchové... jediné, co tu zbylo, byly bolestné vzpomínky, které pronásledovaly živé.

„Lady Kensingtonová,“ zavolal na ně znovu muž s detektorem kovu. „Možná má doktorka al-Mázová pravdu, že bychom s tou zatracenou věcí neměli hýbat.“

Obě ženy obrátily svou pozornost k převrácené soše. Muži s detektory kovů ji obcházel a právě měli přístroje přiložené k jejím bokům. Detektory unisono bzučely.

„Mýlil jsem se,“ pokračoval ten muž. „To, co jsem zachytil, není *pod* sochou.“

„Tak kde to je?“ zeptala se Kara podrážděně.

Odpověděl druhý muž. „Je to *uvnitř*.“

Následoval okamžik užaslého ticha, které nakonec prolomila Kara. „*Uvnitř*?“

„Ano, madam. Omlouvám se. Tu triangulaci jsem měl provést už dřív. Ale nikdy mě nenapadlo, že by něco kovového mohlo být uvnitř kamene.“

Safia pokročila kupředu. „Pravděpodobně se jedná jen o nějaké náhodné znečištění železem.“

„Nikoliv podle údajů našich přístrojů. Máme hodně silný signál.“

„Musíme tu sochu rozbít,“ řekla Kara.

Safia se na ni zamračila. *To zrovna*. Klekla si vedle ní, takže se jí kalhoty v mžiku nasákly vodou. „Potřebuji baterku.“

Jeden ze členů týmu ji Safii podal.

„Co s tím budeš dělat?“ ptala se Kara.

„Podívám se dovnitř.“ Safia přejela rukou po sežehlém povrchu sochy, nyní proměněném ve sklo. Opřela baterku o mohutné tělo sochy a zapnula ji.

Celý skleněný povrch sochy se rozsvítil. Detaily byly pod tmavou křišťálovou krustou zamlžené. Safia neviděla nic neobvyklého, ale sklo bylo jen asi pět centimetrů silné. Ať už hledali cokoliv, muselo to být hlouběji v kameni.

Kara za ní náhle zalapala po dechu. Nahlížela Safii přes rameno.

„Co je?“ začala odtahovat baterku.

„Ne,“ řekla rychle Kara. „Přesuň ji do středu.“

Safia poslechla a přenesla zdroj světla doprostřed těla sochy.

Objevil se stín nějaké hručky zarytý hluboko do sochy, tam, kde vrstva skla přecházela v kámen. Ve světle zářila tmavočerveně. Ten tvar se nedal s ničím splést – zejména vzhledem k jeho umístění v těle sochy.

„To je srdce,“ zašeptala Kara.

Safia si užasle sedla na paty. „Lidské srdce.“

20:05

O NĚKOLIK HODIN později stála Kara Kensingtonová na neveřejné toaletě před oddělením dávného Blízkého východu.

Ještě jednu...

Vyklepala si na dlaň oranžovou pilulku. *Adderall, amfetamin na předpis, dvacet miligramů*. Potěžkala prášek v dlani. Taková síla v tak malém balení. Ale možná ani ta nebude stačit. Přidala druhou. Koneckonců, minulou noc vůbec nespala a pořád toho zbývá ještě tolik udělat.

Hodila si oba prášky do úst, nasucho je spolkla a podívala se na svůj odraz v zrcadle. Měla zarudlou kůži a trochu rozšířené zorničky. Projela si rukou vlasy a pokusila se jim trochu vrátit původní tvar. To se jí nepodařilo.

Sklonila se k umyvadlu, pustila studenou vodu, namočila si obě dlaně a přiložila si je k tvářím. Několikrát se zhluboka nadechla. Připadalo jí, že od doby, co ji vzbudili na rodinném sídle ve vesnici Blackheath, uběhly spíš celé dny než hodiny. Jakmile se dozvěděla o výbuchu, nechala si přistavit limuzínu s řidičem a vydala se bouřlivou nocí do muzea.

A co teď?

Během celého dne různé pátrací skupiny odebíraly z galerie všechny potřebné vzorky: ohořelé dřevo, plasty, kovy, dokonce i kosti. Nakonec se ze sutin podařilo vydolovat i několik kousků meteoritu. Důkazy zatím naznačovaly, že elektrickým výbojem se vznítily nějaké těkavé prvky v meteorickém železe. Nikdo se zatím neodvažoval říct, co to mohlo být za prvky. Vyšetřování se odtud přeneslo do anglických i zahraničních laboratoří.

Kara nedokázala zakrýt své zklamání. Když sledovala na záznamu bezpečnostní kamery ohnivou kouli, připomnělo jí to ten den, kdy její otec zmizel v oblaku vířícího prachu, ve kterém se míhaly podobné namodralé elektrické jiskřičky. Pak došlo k výbuchu... a k dalšímu úmrtí. Mezi minulostí a současností musela existovat nějaká spojitost.

Ale jaká? Nebyla to jen další slepá ulička jako už v minulosti tolikrát?

Zaklepání na dveře ji vytrhlo ze zamyšlení.

„Karo, jsme připraveni na test.“ Safia. V hlasu své přítelkyně slyšela starost a účast. Jenom Safia chápala tíhu, která jí ležela na srdci.

„Hned tam budu.“

Uložila plastovou krabičku s pilulkami zpátky do kabelky a tu pak zavřela. První vlny energie, vyvolané léky, už začaly otupovat její zoufalství. Ještě jednou se marně pokusila uhladit si vlasy, přešla ke dveřím, odemkla a vyšla do jedné z nejhezčích místností – do slavné Klenbové místnosti Britského muzea.

Tato dvoupatrová místnost s klenbou byla postavena roku 1839 v západním oddělení muzea v raně viktoriánském stylu: se dvěma ochozy s knihovnami, schody z děrovaného železa a obloukovými vstupy do výklenků. Základy tohoto místa sahaly do časů Charlese Darwina, Stanleyle a Livingstona, a Královské vědecké společnosti, jejíž členové nosili fraky a horlivě se shromažďovali mezi stohy knih a starobylými stoly. Tato místnost nebyla nikdy otevřena pro veřejnost a oddělení dávného Blízkeho východu ji nyní využívalo jako studovnu a archiv.

Dnes ale sloužila jako provizorní márnice. Kara se podívala přes místnost na kamenné tělo bez hlavy a paží, které spočívalo na nosítkách s kolečky. To bylo všechno, co zbylo ze starobylé sochy vystavené původně v severním křídle. Safia trvala na tom, aby artefakt přesunuli ze sutin sem, kde mu hrozilo menší nebezpečí dalšího poškození.

Tělo osvětlovaly dvě halogenové lampy a na vedlejším knihovním stole ležela řada různých nástrojů, pečlivě seřazených jako před chirurgickou operací: byly tu skalpely, svorky a lékařské kleště, spolu s kladívky a štětečky různých velikostí.

Chyběl tu jen chirurg.

Safia si navlékla gumové rukavice. Oči si chránila brýlemi a na sobě měla bílý plášť. „Připravena?“

Kara přikývla.

„Tak tomu staříkovi otevřeme hrudník,“ zvolal mladík s obvyklým necitlivým nadšením Američana. Kara měla přehled o tom, kdo pracuje v její galerii, a proto znala i Claye Bishopa, doktoranda ze Severozápadní univerzity. Právě si pohrával s digitální videokamerou. Jeho úkolem bylo zachytit celý průběh pitvy.

„Trochu úcty, pane Bishope,“ pokárala ho Safia.

„Promiňte,“ odpověděl s povytaženým koutkem úst, který jasně ukazoval, že žádnou lítost necítí. Na vychrtlého příslušníka Generace X nebyl ošklivý. Na sobě měl džíny, tričko s obrázkem skupiny Clash a boty, které údajně kdysi byly bílé, ale taky se mohlo jednat o pouhou fámu. Narovnal se, protáhl se, takže se mezi tričkem a džíny ukázal pruh holého břicha, a uhladil si zrzavé vlasy. Jediná věc, která na něm mohla aspoň trochu vzbuzovat dojem učenosti, byly silné brýle s černými obroučkami, dostatečně ošklivé, aby mohly být v dnešní době módní. „Tady je všechno připraveno, doktorko al-Mázová.“

„Výborně.“ Safia vykročila pod halogenové lampy a stoupla si vedle rozložených nástrojů.

Kara obešla místnost, aby měla lepší výhled, a připojila se k jedinému dalšímu člověku, který sledoval průběh pitvy: Ryanu Flemingovi, šéfovi bezpečnostní služby muzea. Musel přijít, když byla na toaletě. Kývl na pozdrav, ale zároveň při jejím příchodu trochu ztuhl – byl nervózní z její přítomnosti jako většina zaměstnanců muzea.

Když Safia začala s měřením, odkašlal si. „Přijel jsem sem, když jsem se dozvěděl o tom objevu,“ řekl tiše Kaře.

„A proč to?“ zeptala se. „Souvisí to nějak s bezpečností?“

„Ne, jsem tu čistě ze zvědavosti.“ Kývl ke kamenné postavě. „Sochy se srdcem ukrytým uvnitř se nenacházejí každý den.“

To byla jistě pravda, ale Kara měla podezření, že sem Fleminga přilákala jiná věc související se srdcem. Jeho oči se daleko víc věnovaly Safii než té zvláštní soše.

Kara nechala jeho zamilovanou oddanost domácího psa plavat a obrátila svou pozornost k ležící skulptuře. V záři světél bylo pod skleněnou skořápkou jasně vidět tmavší červený obrys.

Srdce. Lidské srdce.

Naklonila se blíž. I když to srdce vypadalo, že má správnou velikost i příslušné anatomické detaily, muselo být vytvořeno z nějaké kovové rudy, protože jinak by detektory kovu nemohly odhalit jeho přítomnost. Přesto ale Kara téměř očekávala, že pokud ho bude sledovat dostatečně dlouho, uvidí jeho stah.

Safia se sklonila k soše s nástrojem s diamantovou špičkou. Opatrně vyryla do skla pravidelný čtverec přímo nad srdcem. „Chci z té sochy zachovat co nejvíc.“

Vzápětí přiložila na skleněný čtverec podtlakové přísavky a uchopila držadlo. „Očekávám, že styčná plocha mezi sklem a pískovcem nebude držet moc pevně.“

Pak vzala gumovou paličku a silně s ní potukala po vnitřní straně obvodu čtverce. Objevily se drobné puklinky, souběžné s linkami vyrytými diamantem. S každým klepnutím sebou všichni v místnosti trhli. I Kara se přistihla, jak svírá ruce v pěst.

Jediným člověkem, který zůstal klidný, byla Safia. Kara věděla, že její přítelkyně trpí ve stresových situacích panickými záchvaty, ale když se dala do práce ve svém oboru, byla stejně tvrdá jako diamant, kterým prve řezala do skla... a také mimořádně vnímavá a bystrá. Pracovala s klidem a soustředěnou pozorností, které připomínaly zenový buddhismus. Ale Kara si také všimla, jak Safii září oči vzrušením. Bylo to dávno, kdy Kara naposledy viděla u své přítelkyně stejný pohled – připomnělo jí to ženu, kterou Safia kdysi bývala.

Možná má ještě naději.

„To by mělo stačit,“ řekla Safia. Odložila paličku a drobným štětečkem odstranila střípinky skla, aby uchovala pracovní plochu dokonale čistou. Jakmile byla s výsledkem spokojena, uchopila držadlo přísavky a mírně přitlačila – nejprve jedním směrem, pak druhým, aby čtverec rozkolébala. Nakonec zatáhla kolmo vzhůru a přitom čistě nadzvedla celý skleněný bloček.

Kara přikročila blíž a nahlédla do otevřeného hrudníku sochy. Srdce bylo provedeno ještě detailněji, než si původně představovala. Bylo jasné vidět komory i předsíně a nechyběly ani drobné povrchové tepny a žíly. Zapadalo do svého pískovcového lože tak dokonale, jako kdyby se socha zformovala kolem něj, jako perla v ústřici.

Safia opatrně sundala skleněný blok ze své podtlakové přísavky a otočila ho. Ve skle byl přesný otisk horní strany srdce. Obrátila se ke kameramanovi. „Clayi, máte to všechno dobře natočeno?“

Clay Bishop, skloněný ke kameře, se pohupoval na špičkách. „Páni, to je fantastický.“

„Beru to jako ano.“ Safia odložila sklo na knihovnický stolec.

„A co to srdce?“ zeptal se Fleming.

Safia se obrátila k soše a podívala se do její hrudi. Držátkem štětečku opatrně poklepala na srdce. Všichni slyšeli, jak to zazvonilo. „To je bezpochyby z kovu. Podle té červené barvy bych tipovala bronz.“

„Znělo to skoro dutě,“ poznamenal Clay a přemístil stativ s kamerou, aby mohl natáčet hrudní dutinu pod lepším úhlem. „Udělejte to ještě jednou.“

Safia zavrtěla hlavou. „Raději ne. Vidíte, jak se pískovec nad některými místy drolí. To srdce je v něm zanořeno opravdu pevně. Myslím, že bychom se ho neměli moc dotýkat. Nejlepší bude, když ho nejprve někdo prozkoumá na původním místě, než ho porušíme.“

Kara si poslední minutu skoro nedovolila dýchat. V uších jí bušila krev, a ne kvůli amfetaminovým tabletkám. *To si toho nikdo jiný nevšiml?*

Než se mohla zeptat nahlas, otevřely se dveře do Klenbové místnosti. Všichni mírně nadskočili. Ozvaly se kroky. Dva muži.

Safia natočila halogenovou lampu, aby si posvětila jejich směrem. „Pane řediteli.“

„Edgare,“ Kara mu vykročila vstříc. „Co tu děláte?“

Šéf muzea ustoupil stranou, aby ostatní viděli i na jeho společníka. Byl to ten inspektor z oddělení vražd. „Mluvil jsem právě s inspektorem Samuelsonem, když jsem se dozvěděl o vašem úžasném objevu. Zrovna jsme končili, a tak se mě zeptal, jestli se může podívat na vlastní či. Jak jsem mohl odmítnout, když nám tak pomáhá při vyšetřování?“

„Jistě,“ odpověděla Kara svým nejlepším diplomatickým tónem, kterým zamaskovala podráždění. „Dorazili jste právě včas.“ Gestem ruky jim pokynula, ať pokračují do jejich provizorní márnice a ustoupila jim z cesty. Její vlastní objev bude muset ještě chvíli počkat.

Fleming kývl svému šéfovi na pozdrav. „Myslím, že sám jsem toho viděl dost. Měl bych jít zkontrolovat noční směnu.“ Vykročil, ale až poté, co se otočil k Safii. „Děkuji vám, že jste mě nechala přihlížet.“

„Není zač,“ odpověděla nepřítomně, soustředěná plně na odhalené srdce.

Kara si všimla, jak jeho oči malou chvíli setrvaly na Safii. Pak se šéf bezpečnosti zraněně otočil a odešel. Safia byla navždy slepá ke všemu kromě své práce. Nechala si ze života odejít o hodně lepšího muže, než byl Fleming.

Inspektor Samuelson zaujal Flemingovo místo. Sako měl přehozené přes ruku a rukávy košile vyhrnuté. „Doufám, že nepřekážím.“

„Vůbec ne,“ řekla Safia. „Je to šťastný objev.“

„To jistě je.“

Inspektor se naklonil nad sochou. Kara si byla jistá, že tu není jen z čiré zvědavosti. Shody okolností jsou při vyšetřování vždycky podezřelé.

Edgar si stoupl vedle inspektora. „To je úžasné, že ano? Tento objev přiláká pozornost celého světa.“

Samuelson se narovnal. „Odkud ta socha pochází?“

„Objevil ji můj otec,“ odpověděla Kara.

Samuelson na ni pohlédl a povytáhl jedno obočí.

Kara si všimla, jak Edgar ustoupil stranou a sklopil oči k zemi. Tohle bylo citlivé téma.

Safia si posunula ochranné brýle na čelo a převzala od Kary povinnost dalšího vysvětlení. „Reginald Kensington financoval archeologický tým, který dohlížel na vykopávky pro založení nového mauzolea v hrobce ve městě Salále na ománském pobřeží. Tu sochu objevil pohřbenou vedle starší hrobky. Byl to vzácný nález: najít předislámskou sochu, pocházející přibližně z roku 200 př. n. l. v tak zachované formě. Ale ta hrobka byla uctívána po celá dvě tisíciletí, takže nebyla příliš často vykradena nebo znesvěcena. Je to skutečná tragédie, že došlo ke zničení tak krásně zachovalého artefaktu.“

Samuelson namítl: „Ale její zničení zároveň vedlo k tomuto novému objevu. Tím se to trochu vyrovnává. To samé nelze říct o chudáku Harrym Mastersonovi.“

„Jistě,“ řekla Safia rychle. „Nechtěla jsem naznačit, že... jeho smrt by nebyla tragédií. Máte samozřejmě pravdu.“

Samuelson se rozhlédl po přítomných. Jeho oči se zdržely o chvíli déle na doktorandovi Clayi Bishopovi. Ať už na něm inspektor viděl cokoliv, rozhodně to považoval za neuspokojivé. Znovu přenesl pohled na sochu. „Zmínila jste se o hrobce, vedle níž byla ta socha nalezena.“